Ka... Ku... ...suomalaista

SOSIALISTISTA KIRJALLISUUTTA

... KANSAINVÄLISIÄ KYSYMYKSIÄ

... valikoima kansainvälisen työväenliikkeen ja rauhan...aistelun keskeisiä kysymyksiä käsitteleviä puheita ja kirjoituksia. Hinta kluuttikansissa 580:—.

T. Lehén: TYÖVÄENLUOKAN MAAILMANKATSOMUS

Suosittuja pakinatyylisiä luentoja marxilaisesta filosofiasta. Hinta nid. 216:—.

Eino Nevalainen: MARXILAISEN TALOUSTIETEEN OPPIKIRJA

Yleistajuinen esitys Marxin taloudellisista opeista uusimman aineiston pohjalla. I ja II osa. Hinta nid. à 254:—.

Armas Äikiä: ''KOLMAS TIE''

Vauhdikkaasti kirjoitettu teos, joka antaa selvän kuvan oikeistososialidemokratian kehityksestä luokkasodan jälkeen. Hinta nid. 172:—.

Raoul Palmgren: SUURI LINJA

Kansallisen sivistyselämämme terävää uudestiarviointia sen huomattavimpien edustajien elämäkertojen muodossa. Hinta nid. 219:—.

KANSANKULTTUURI OY

Helsinki - Simonkatu 8

Hinta 60:—. Helsinki 1952. Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön Kirjapaino

"Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!"

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

SKP 1918

Helmikuu 2 1952

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

TELEFUNKEN

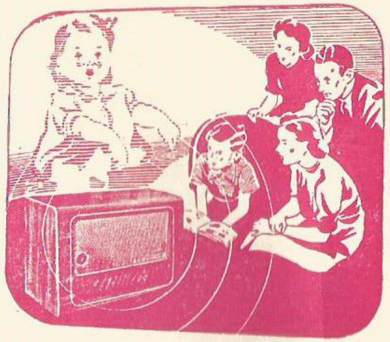

TELEFUNKEN

malli 2423 on ajanmukainen tyylikäs kaukovastaanotin — äänellisesti mestarillinen — teknillisesti täydellinen.

AEG
SÄHKÖ OSAKEYHTIÖ
Helsinki - Kluuvikatu 3 - Puh. 20741

Hankkimalla tämän aistikkaan kansion vältytte kalliista sidottamisesta.
Tilatkaa se lehtemme konttorista osoitteella Helsinki, Kotkankatu 9.

Kommunisti 8. VUOSIKERTA · 1952
HELMIKUU N:o 2 (169)
POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

VILLE PESSI:

Yhteistyöhön rauhan, riippumattomuuden, Suomen ja Neuvostoliiton ystävyyden puolesta

Puolueemme IX edustajakokous antoi erikoisen vetoomuksen taistelusta maamme rauhan ja kansanvallan puolesta. Sen tarkoituksena oli herättää kansamme käsittämään vaara, mihin maamme voi joutua, ellei panna sulkua sotakiihoitukselle ja kansan demokraattisten oikeuksien riistolle. Edustajakokouksen päätöslauselmassa sanotaan: ”Kansamme elinedut vaativat kaikkien rauhantahtoisten kansalaisten yhtymistä, laajan kansalaisrintaman muodostamista Suomen rauhan ja riippumattomuuden suojaksi.”

Edustajakokouksen vetoomus ja päätöslauselma ovat toimintaohje puolueemme työssä maamme rauhan ja riippumattomuuden puolesta, Suomen ja Neuvostoliiton kansojen välisen ystävyyden ja yhteistyön kehittämiseksi, kansamme taloudellisen ja sivistyksellisen tason kohottamiseksi.

Presidentti Paasikivi varoitti joskus sodan jälkeisinä ensi vuosina äärimmäisiä oikeistopiirejä sanoen, että nämä eivät ole mitään oppineet. On voitu panna merkille, että noita varoituksia ei ole kuulunut enää moniin vuosiin. Onko maamme äärimmäinen oikeisto viisastunut vai onko presidentti Paasikivi mennyt virran mukana tai miten on arvioitava hänen 5—6 vuotta sitten esittämiään varoituksia?

Tuskin kukaan voinee ainakaan vakavissaan väittää, että äärimmäisen oikeiston poliittinen asenne olisi muuttunut. Päinvastoin.

Viime aikoina on Reserviupseeriliiton ym. revanshistien toiminta osoittanut huomattavaa elpymistä, hakeutuen eri muotoihin ja ollen sisällöltään lakkautettujen fasistijärjestöjen hengen mukainen. Huomattavin revanshistien mielenosoitus oli vuosi takaperin Mannerheimin hautajaisten yhteydessä. Viime joulukuun 6. päivänä järjestivät ylioppilaat kiihkokansallisen fasistihenkisen mielenosoitustilaisuuden. Viime joulukuussa tähän revanshistien toiminnan piiriin vedettiin myös jo kauan manan majoilla lepäilleen lapualaisuuden ja Neuvostoliittovastaisen politiikan toisen henkilöitymän, Svinhufvudin palvominen. Keskeisimmäksi on sittenkin muodostunut Mannerheimin muistojen ympärille kehitetty toiminta. Koko Mannerheimin toimintahan tähtäytyi, paitsi maamme työtätekevää kansaa ja sen pyrintöjä vastaan, myös Neuvostoliittoa vastaan. Mannerheim oli kaikkien Neuvostoliittoa vastaan käytyjen sotien näkyvimpiä johtajia. Vaikka Mannerheimin toiminta on tuonut Suomen kansalle pelkkää onnettomuutta, niin ei se ole estänyt uusia onnettomuuksia hautovia revanshisteja kohottamasta Mannerheimia korkeimmaksi esikuvakseen. Mannerheimin Neuvostoliiton vastainen toiminta on tehnyt hänestä sopivimman välikappaleen tuon onnettoman politiikan jatkajille. Tuskin missään muussa yhteydessä olisi voitu kirjoittaa niin ruokottomasti Neuvostoliittoa vastaan kuin n.s. Mannerheimin muistojulkaisuissa. On merkille pantavaa, että maan hallitus ei ole asettanut mitään esteitä tuolle Neuvostoliiton vastaiselle vihankylvölle. Presidentti Paasikivi ja hallituksen jäsenet ovat mukana Mannerheimin ja Svinhufvudin muiston merkeissä järjestetyissä kiihoitustilaisuuksissa. Ei ole luultavaa, etteikö presidentti Paasikivi olisi tietoinen mihin tällaisella toiminnalla pyritään. Miksi ei ole kuulunut hänen varoittavaa ääntään? Presidentti Paasikivi tietää varsin hyvin, mitä sen aatteellisen perinnön vaaliminen merkitsee, mikä sisältyy Mannerheimin ja Svinhufvudin palvomiseen. Ne aatteet eivät johda Suomen kansaa onneen ja menestykseen vaan tuhoon ja turmioon. Eivätkö käydyt sodat ole mitään opettaneet? Elleivät ne ole opettaneet mitään joillekin taantumuksellisille poliitikoille, niin Suomen kansalle ne ovat olleet opiksi. Suomen kansa ei kulje enää Mannerheimin ja Svinhufvudin jälkiä. Konsulit voivat itse päätellä, kulkevatko he kansan mukana tai ei.

Revanshistien lähimpiä liittolaisia ja tärkeimpiä apulaisia ovat oikeistososialidemokraattiset johtajat. He ovat myös amerikkalaisen sotapolitiikan pääasiamiehiä Suomessa. Kun amerikkalaisten esikuvien mukaan toimitettiin maassamme suunnan muutos, pantiin sen tienraivaajaksi oikeistososialidemokraattinen Fagerholmin hallitus, joka sai tästä tehtävästään kokoomuksen johtajien taholta korkeimman arvolauseen.

Tässä yhteydessä lienee paikallaan muistuttaa mieliin eräitä tosiasioita oikeistososialidemokratian luonteesta ja asemasta. Se on sitäkin tärkeämpää, koska oikeistososialidemokraatit ovat hallituksessa ja siten huomattavalla tavalla vastuussa maan politiikasta.

Tärkein lähtökohta kaikkien poliitikkojen, mutta ennen kaikkea hallituksen jäsenten arviossa ja arvostelussa on se, ovatko he sodan vai rauhan kannalla. Oikeistososialidemokraattiset johtajat ovat kaikkein kiihkeimpiä rauhanliikkeen vastustajia. Sellainen silmitön viha rauhan puolesta käytävää taistelua kohtaan ei voi johtua mistään muusta kuin siitä, että he ovat sodan ja sotapolitiikan kannalla. Oikeistososialidemokraattisten johtajien sotaa puoltava asenne käy selville myös siitä, että he suhtautuvat myötämielisesti sekä Yhdysvaltain käymään sotaan Korealla että sen muihin sotahankkeisiin.

Ulkopolitiikassa oikeistososialidemokraatit noudattavat Comiscon linjaa, joka on yhdenmukainen Yhdysvaltain politiikan kanssa suuntautuen Neuvostoliittoa, Kiinaa ja muita kansandemokraattisia maita vastaan. Comiscon taholta toimitetaan ohjeet ja ainehistoakin Suomen sosialidemokraattisen puolueen johdolle, joka on niitä tarkasti noudattanut. Sosialidemokraattinen puolue suorittaa lehdistöineen kaikkein aktiivisinta kansandemokratian ja Neuvostoliiton vastaista propagandaa.

Sisäpolitiikassa oikeistososialidemokraattiset johtajat ovat edustaneet jyrkempää demokratian vastaista suuntaa kuin esim. Kekkosen porvarillinen hallitus. Tämän asian toteamiseksi riittää viittaus Fagerholmin hallituksen aikaisiin lakkolaisten ampumisiin ja pamputtamisiin. Tuon pahoinpitelyn kohteeksi joutuneet Arabian työläiset istuvat parhaillaan vankilassa. Sosialidemokraattisten johtajain menettely myös ammatillisessa ja työväen urheiluliikkeessä on työväen järjestödemokratian vastaista.

Ei ole syytä millään tavalla puolustella hallituksessa olevien porvarillisten puolueiden edustajien talouspolitiikkaa. Sen päälinjassa ei ole havaittavissa eroa porvarillisten ja oikeistososialidemokraattisten ministerien kesken. Mutta käytäntö on osoittanut, että oikeistososialidemokraattisten johtajien ollessa hallituksessa tuon suurpääoman etujen mukaisen talouspolitiikan toteuttaminen on ollut suoraviivaisempaa.

Se kävi ilmi Fagerholmin hallituksen aikana. Se on tullut näkyviin myös porvarillis-sosialidemokraattisten hallitusten toimikaudella. Kun oikeistososialidemokraatit viime vuoden alussa otettiin hallitukseen, pantiin sen jälkeen toimeen palkkasulku, solmittiin n.s. linnarauha, on tehty vakauttamisohjelmat ja muut, jotka kaikki ovat tähtäytyneet palkkojen nousun estämiseen ja yleensä työtätekevän väestön elintason alentamiseen. Kiistämätön tosiasia on, että sosialidemokraattisten johtajien tultua jälleen maan hallitukseen tehostui työtätekevän väestön vastainen talouspolitiikka. Jos oikeistososialidemokraatteja ei olisi hallituksessa ei tuota politiikkaa olisi voitu toteuttaa niin suora-

viivaisesti. Siksi on päähyökkäys hallituksen talouspolitiikan arvostelussa kohdistettava oikeistososialidemokraattisiin johtajiin.

Puolustaessamme kansamme kalleimpia arvoja ja oikeuksia me kommunistit käymme säälimätöntä taistelua sotapolitiikkoja vastaan, mutta annamme kannatuksemme sellaisille henkilöille, jotka suojelevat Suomen rauhaa. Meidän toivomuksemme on, että tässä kaikkia kansalaispiirejä koskevassa asiassa saataisiin aikaan rakentava yhteistoiminta.

Tärkeintä on yhteistoiminnan aikaansaaminen maamme rauhan suojaamisessa, mutta eroittamaton osa rauhan puolesta käytävässä toiminnassa on maamme riippumattomuuden turvaaminen. Me kommunistit emme ole turhaan puhuneet siitä vaarasta, mikä on olemassa, jos maamme on suuresti taloudellisesti riippuvainen lännen kapitalistimaista. On tunnettua miten taloudellista riippuvaisuutta kapitalismista seuraa poliittinen vaikutus. Viime sodan edellä Suomi oli taloudellisesti erittäin suuresti riippuvainen Saksasta, josta eräät porvarilliset poliitikot ovat tehneet sellaisen johtopäätöksen, että Suomella ei siksi ollut muuta valinnan varaa kuin sota Saksan rinnalla Neuvostoliittoa vastaan. Tiedämme, että Suomen hallitsevia piirejä ei silloin tarvinnut painostaa miltään taholta heidän ryhtyessään sotaan Neuvostoliittoa vastaan, mutta kieltämättä noilla taloudellisilla siteilläkin oli oma vaikutuksensa.

Maamme ulkomaankauppa-asioita hoitavat henkilöt ovat jälleen, erikoisesti viime vuoden aikana, lisänneet huomattavalla tavalla kauppavaihtoa Länsi-Saksan kanssa, joihin kauppoihin on Yhdysvalloilla määräämisvalta. Vaikka Suomi ei olekaan nyt niin yksipuolisesti riippuvainen lännen markkinoista, sisältyy niihin edelleenkin sama vaara. Samoin on laita kysymyksen ollessa länsimaista saatavista lainoista. On olemassa riittävästi esimerkkejä siitä, miten Yhdysvallat on saanut niitten avulla huomattavan määräämisvallan lännen kapitalistimaitten asioihin rajoittaen näitten maitten omaa tuotannollista toimintaa ja sekaantuen muutenkin niitten sisäisiin asioihin. Jos maamme olisi liittynyt Marshall-maihin, kuten sosdem. puolueen sihteeri Väinö Leskinen kokoomuksen johtaja Salmisen kannattamana aikoinaan ehdotti, oltaisiin nyt erittäin vaikeassa tilanteessa. Me kommunistit ja muut kansandemokraatit olemme sitä mieltä, että meidän vastustuksemme maamme sitomisesta länteen on ollut ehdottomasti kansamme etujen mukaista ja se on myös tuottanut myönteisiä tuloksia.

Taloudellisen ja poliittisen tilanteen kärjistyessä, joka näyttää olevan edessä, tulee taistelu maamme riippumattomuuden puolesta muodostumaan entistä tärkeämmäksi. Siksi kannattaa ponnistella yhteisen pohjan löytämiseksi tässä asiassa eri mielipidesuuntien kesken. Me kommunistit emme aseta maamme riippumattomuuden turvaamiseksi käytettävässä yhteistyössä muita ehtoja kuin sen, että siihen osallistuvat todella haluavat auttaa tätä jaloa asiaa.

Maamme rauhan ja riippumattomuuden kannalta katsoen on myönteistä merkitystä niillä ajatuksilla, joita pääministeri Kekkonen esitti tunnetussa ulkopoliittista asemaamme koskevassa lausunnossaan. Vaikkakaan emme voi yhtyä siihen, mitä hän sanoi Ruotsin puolueettomuudesta, niin ei voida olla eri mieltä siinä, että Tanskan ja Norjan eroaminen Atlantin sotaliitosta siirtäisi maahamme kohdistuvan hyökkäysuhan kauemmaksi länsirajojamme. Mitä Ruotsiin tulee, niin se ei suinkaan ollut täysin puolueeton esim. toisen maailmansodan aikana, jolloin se auttoi Hitlerin ja Suomen vallanpitäjien sodankäyntiä Neuvostoliittoa vastaan. Nykyisin Ruotsi myötäilee amerikkalaisten ja englantilaisten imperialistien sotapolitiikkaa. Suomen ja varmaan myös Ruotsin etujen mukaista olisi sen pysyminen enemmän erossa Yhdysvaltain sotapolitiikasta.

On esitetty, että kun Tanska ja Norja ovat allekirjoittaneet Atlantin sopimuksen, niin ne eivät voi enää jäädä puolueettomaksi. Onko tällainen väite käsitettävä siten, että Tanska ja Norja eivät enää voi itsenäisesti päättää asioistaan? Norjan ja Tanskan kansan yhä laajemmat piirit ovat tulleet näkemään, että Atlantin sotaliittoa ei ole solmittu puolustustarkoituksessa, vaan hyökkäyssotaa varten ja siksi siihen kuuluminen ei palvele rauhan vaan sodan asiaa. Vaikkakin Atlantin sotaliitto riistää siihen yhtyneiltä mailta itsenäisyyden, niin Norjalla ja Tanskalla on vielä mahdollisuus saavuttaa itsenäisyytensä, jos näitten maitten kansat nousevat päättävästi taisteluun sen puolesta. Norjan ja Tanskan kansalla pitää olla oikeus itse päättää omista asioistaan.

Kolmas tärkeä asia, jonka puitteissa on mahdollisuus eri mielipideryhmien välinen yhteistyö, on Suomen ja Neuvostoliiton kansojen välisen ystävyyden ja yhteistyön kehittäminen. Melkein kaikilla tahoilla vakuutetaan olevan pyrkimyksenä kansojemme välisten ystävällisten suhteitten kehittäminen, mutta käytännössä asia ei ole saanut sellaista laajuutta kuin puheet edellyttäisivät. Kun tunnustetaan tämän asian koko kansaa koskeva suuri merkitys, niin mikä estää, ettei sen puolesta saada aikaan monin kerroin laajempaa kaikkia kansalaispiirejä käsittävää toimintaa. Ennakkoluulot ja poliittiset mielipide-eroavaisuudet eivät saa olla esteenä, kun on kysymys näin suuresta yhteisestä asiasta. Me kommunistit tulemme tekemään kaiken voitavamme laajemman yhteistyön aikaansaamiseksi eri mielipidesuuntien kesken toiminnassa Suomen ja Neuvostoliiton välisten ystävällisten suhteitten kehittämisessä, mutta voitaneen toivoa, että käytännöllinen harrastus tätä asiaa kohtaan elävöityisi myös muihin puolueisiin lukeutuvien taholta.

Varmaan olisi hyödyllistä saada aikaan yhteistyötä myös erilaisissa maamme sivistyselämää koskevissa kysymyksissä. Ei käy kieltäminen, etteikö meillä vallitse n.k. kulttuurikriisi, jota on käsitelty osittain päivälehtienkin palstoilla. Viime aikoina on käyty keskustelua kotimaisesta elokuvatoiminnasta. Maamme sivistyselämään on viime aikoina entistä voimakkaammin työntynyt länsimainen, erikoisesti amerikkalainen turmelus ja rappio, joka saastuttaa kansallisen sivistyksemme, turmelee nuorisomme rikos- ja seksuaaliaiheisilla elokuvillaan, ala-arvoisilla ajanvietelukemistoilla jne. Tuon saastan tulviminen maahamme on estettävä ja kohotettava kansallinen kulttuurimme palvelemaan kansamme jaloimpia pyrkimyksiä, viitoittamaan tietä eteenpäin rauhanomaisen työn ja kansojen välisen ystävyyden kautta. Maamme kirjallisuuden, taiteen ja tieteen aloilla on luotu paljon arvokasta ja myönteistä, joka on tuotava voimakkaammin esiin siten antaen tunnustusta niille sivistyneistön edustajille, jotka ovat käyttäneet kykynsä ja taitonsa saadakseen aikaan sellaista, jolla on pysyvää arvoa, jota kansa odottaa ja toivoo.

Kaikesta edelläesitetystä ilmenee, että on olemassa kokonainen sarja maamme ja kansamme olemassaololle tärkeitä elinkysymyksiä, joiden ratkaisusta riippuu rauhan, kansallisen riippumattomuutemme sekä kansamme taloudellisen ja sivistyksellisen elämän turvaaminen ja rauhanomainen kehitys. Näiden suurten kysymysten ratkaisemiseksi me kommunistit vetoamme kaikkiin kansalaispiireihin, joille rauhan säilyttäminen on sydämenasia, ja olemme valmiita rakentavaan yhteistyöhön niiden kanssa, olivatpa niiden edustamat mielipiteet muissa poliittisissa tai taloudellisissa kysymyksissä eroavia omistamme tai ei. Olemme vakuuttuneita, että tällainen yhteistoiminta esitettyjen suuntaviivojen mukaisesti voi turvata maamme rauhan ja kansallisen riippumattomuuden.

30. 1. -52.

Uuden vuoden tervehdys Japanin kansalle

TOKIO

Kiodon tietotoimiston päätoimittaja
herra KIISI IVAMOTO

Kunnioitettava herra K. Ivamoto! Olen saanut kirjeenne, jossa pyydätte lähettämään uudenvuodenviestin Japanin kansalle.

Neuvostoliiton poliitikoilla ei ole sellaista perinnettä, että vieraan valtion pääministeri lähettäisi toisen valtion kansalle onnentoivotuksensa. Neuvostoliiton kansojen syvä myötätunto Japanin kansaa kohtaan, joka on ulkomaisen miehityksen johdosta joutunut hätään, pakottaa minut poikkeamaan säännöstä ja täyttämään pyyntönne.

Pyydän kertomaan Japanin kansalle, että toivotan sille vapautta ja onnea, että toivotan sille täyttä menestystä sen miehuullisessa taistelussa synnyinmaansa riippumattomuuden puolesta.

Neuvostoliiton kansat ovat itse menneisyydessä joutuneet kokemaan ulkomaisen miehityksen kauhut Japaninkin imperialistien siihen osallistuessa. Siksi ne ymmärtävät täysin Japanin kansan kärsimykset, tuntevat syvää myötätuntoa sitä kohtaan ja uskovat, että se saavuttaa synnyinmaansa uudestisyntymisen ja riippumattomuuden samoin kuin sen aikoinaan saavuttivat Neuvostoliiton kansat.

Toivotan Japanin työläisille vapautumista työttömyydestä ja alhaisesta työpalkasta, joukkokulutustarvikkeiden korkeiden hintojen loppua ja menestystä taistelussa rauhan säilyttämiseksi.

Toivotan Japanin talonpojille vapautumista maanpuutteesta ja lisämaantarpeesta, korkeiden verojen loppua ja menestystä taistelussa rauhan säilyttämiseksi.

Toivotan koko Japanin kansalle ja sen sivistyneistölle Japanin demokraattisten voimien täydellistä voittoa, maan taloudellisen elämän elpymistä ja nousua, kansallisen kulttuurin, tieteen ja taiteen kukoistusta ja menestystä taistelussa rauhan säilyttämiseksi.

Kunnioittaen

J. STALIN

1951, 31 joulukuuta

Izvestija 1. 1. 1952

P. N. POSPELOV:

V. I. Leninin kuoleman 28. vuosipäivä

MARX-ENGELS-LENIN INSTITUUTIN JOHTAJAN P. N. POSPELOVIN PUHE SURUJUHLAKOKOUKSESSA MOSKOVASSA TAMMIKUUN 21 PNÄ 1952.

28 vuotta on kulunut siitä surunpäivästä, jona Vladimir Iljitsh Lenin, ihmiskunnan suurin nero, rakastettu johtaja, kaikkien maiden työtätekevien isä ja opettaja, poistui luotamme.

Leninin kuolematon oppi, jota hänen työnsä suuri jatkaja toveri Stalin on kehittänyt, vallitsee nykyisin työtätekevän ihmiskunnan järkeä ja sydäntä näyttäen ihmiskunnalle tien vapautumiseen kapitalismin kahleista, tien maailman uudistamiseen sosialismin perustalla. Leninismi — imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxilaisuus — saa vuosi vuodelta yhä varmemman vahvistuksensa suurena, kaikkivoittavana voimana ja palvelee varmana kompassina ja majakkana kaikkia sosialismin ja kommunismin rakentajia, kaikkia niitä, jotka käyvät taistelua imperialismia, kapitalistista orjuutta vastaan.

V. I. Leninin kuoleman ensimmäisenä vuosipäivänä toveri Stalin kirjoitti:

"Muistakaa, rakastakaa ja tutkikaa Iljitshiä, meidän opettajaamme ja johtajaamme.

Taistelkaa ja voittakaa viholliset, sisäiset sekä ulkoiset, Iljitshin tavoin.

Rakentakaa uutta elämää, uusia oloja, uutta kulttuuria Iljitshin tavoin.

Älkää milloinkaan kieltäytykö työssänne pienestä, sillä suuri rakentuu pienestä, — se on eräs Iljitshin tärkeitä neuvoja."

(J. Stalin teokset, 7 osa siv. 15 suomenk. laitos)

Neuvostoihmiset ovat Leninin-Stalinin suuren puolueen johtamina saavuttaneet sosialismin maailmanhistoriallisia voittoja sentähden, että he ovat käyneet taistelua niin sisäisiä kuin ulkoisiakin vihollisia vastaan ja voittaneet heidät, rakentaneet uutta elämää Iljitshin tapaan, Leninin kuolemattomia neuvoja noudattaen.

Takeena kommunistisen puolueen ja neuvostokansan voittamattomuudesta on se, että ne seuraavat kaikessa Leninin neuvoja, että ne pitävät koko toiminnassaan ohjeena työn suuren jatkajan toveri Stalinin viisaita ohjeita! (Kauankestäviä suosionosoituksia.)

1. MARXILAINEN UUDEN TYYPIN PUOLUE ON SUURI YHTEISKUNNAN UUDISTAVA VOIMA.

Lenin ja Stalin kävivät vuosikausia taistelua opportunisteja vastaan sellaisen uuden tyypin vallankumouksellisen marxilaisen puolueen luomiseksi, joka eroaisi periaatteellisesti II Internationalen vanhoista reformistisista puolueista, sellaisen puolueen luomiseksi, joka kykenisi johtamaan proletariaatin valtaaman vallan, joka kykenisi toteuttamaan maailman uudistamisen sosialismin perustalla.

Joitakin päiviä sitten, tammikuun 18 päivänä 1952, tuli kuluneeksi 40 vuotta tavattoman tärkeästä tapahtumasta puolueemme elämässä, vuoden 1912 Prahan konferenssista, joka karkoitti menshevikkipetturit työväenluokan puolueesta ja teki bolshevikkien puolueesta itsenäisen puolueen, joka antoi alun uuden tyypin vallankumoukselliselle marxilaiselle puolueelle, leninismin puolueelle.

Ensimmäisen maailmansodan syttyessä II Internationalen reformistiset puolueet, jotka niiden opportunistiset johtajat, työväenliikkeessä toimivat porvariston asiamiehet, olivat rappeuttaneet, kavalsivat työläisten kansainvälisen solidaarisuuden aatteen ja antoivat kannatuksensa imperialistiselle sodalle, jota käytiin valheellisin "isänmaanpuolustuksen" tunnuksin, mutta tosiasiassa imperialistien voitontavoittelun, rosvouspyyteiden tähden.

Vain bolshevistinen puolue, u u d e n tyypin vallankumouksellinen marxilainen puolue pelasti työläisten kansainvälisen solidaarisuuden lipun nousten vastustamaan imperialistista sotaa, vaatimaan imperialististen hallitusten kukistamista, vallankumouksellista ulospääsytietä imperialistisesta sodasta.

Sotavuosina Leninin-Stalinin puolue sai aatteelliseksi aseekseen opin oikeutetuista ja epäoikeutetuista sodista ja keinoista taistelussa imperialistista sotaa vastaan. Puolue sai aseekseen Leninin nerokkaan opin sosialismin voiton mahdollisuudesta aluksi

muutamissa harvoissa tai jopa vain yhdessäkin erillisessä kapitalistisessa maassa.

Puolueemme historian eräällä vaikeimmalla hetkellä, vuoden 1917 heinäkuun päivien jälkeen, kun puolue joutui Kerenskin imperialistisen hallituksen julman vainon kohteeksi, Lenin kirjoitti maanalaisesta piilopaikastaan innoittuneena bolshevikkien puolueesta: "Siihen me uskomme, siinä me näemme aikakautemme järjen, kunnian ja omantunnon" (V. I. Lenin, 25. osa, sivu 239).

Imperialismin aikakaudella, kun poliittisen järjettömyyden valtaamat ja sodasta ihmissyöjien kiihkolla ylivoittoja ahnehtivat miljardöörit ja miljonäärit syöksivät kansoja imperialistisiin sotiin, kuvaamattomiin kauhuihin ja kärsimyksiin, silloin Lenin näki kommunistisessa puolueessa aikakautemme järjen. Kommunistisessa puolueessa Lenin näki sen suuren voiman, joka voi näyttää kansoille tien imperialististen sotien lopettamiseen ja innostaa kansat tähän taisteluun.

Imperialismin kaudella, kun kuoleva ja lahoava kapitalismi on valmis tunnottomimpiin ja petomaisimpiin rikoksiin pitääkseen pystyssä kapitalististen orjanomistajien raihnistuvan vallan, kun imperialistit julistavat itse kunnian ja omantunnon käsitteetkin tarpeettomiksi "tuulentuviksi", Lenin näki kommunistisessa puolueessa aikakautemme lahjomattoman omantunnon, suuren voiman, joka pelastaa kansojen elämän, kunnian ja vapauden.

Vuonna 1917 Lenin ja Stalin näkivät, että imperialismin ketju voidaan kaikkein nopeimmin murtaa Venäjällä. Sentähden vallankumouksen johtajat Lenin ja Stalin johtivat puolueen ja työväenluokan varmoina sosialistisen vallankumouksen voittoon tunnuksella "Kaikki valta neuvostoille!". Bolshevikkien puolue osasi paljastaa kansojen silmien edessä tilanherrojen ja kapitalistien puolueet (mustasotnilaiset ja kadetit), samoin pikkuporvarilliset sovittelijapuolueet (eserrät, menshevikit yms.), joista oli tullut kapitalistien ja tilanherrojen suojelijoita, imperialistien käskyläisiä. Leninin-Stalinin puolue voitti kansan enemmistön luottamuksen ja nousi valtaan sentähden, että se toimi teoissa ainoana tilanherroja ja kapitalisteja vastustavana puolueena, ainoana puolueena, joka pystyi tekemään lopun imperialistisesta sodasta ja kapitalistien ja tilanherrojen herruudesta, turvaamaan todellisen kansanvallan.

"Me, bolshevikkien puolue, saimme Venäjän vakuuttuneeksi. Me valloitimme Venäjän rikkailta köyhille, riistäjiltä työtätekeville" — näin kirjoitti Lenin vuoden 1918 alussa (V. I. Lenin. Teokset, 27. osa, siv. 214).

Lokakuun 26 päivänä 1917 pitämässään historiallisessa puheessa Lenin antoi, perustellessaan asetusta rauhasta, nerokkaan määritelmän siitä, missä piilee nuoren proletaarisen valtion voittamaton voima: joukkojen tietoisuudessa. Lenin osoitti, miten meidän käsityksemme voimasta periaatteellisesti eroaa porvarillisesta voiman käsityksestä.

"Voimaa on porvarillisen käsityksen mukaan silloin, kun joukot lähtevät sokeasti teurastukseen totellen imperialististen hallitusten käskyä", Lenin sanoi. "Porvaristo tunnustaa vain silloin valtion voimakkaaksi, kun se voi hallituskoneiston koko voimalla heittää joukot sinne, minne porvarilliset vallanpitäjät tahtovat. Meidän käsityksemme voimasta on toinen. Meidän käsityksemme mukaan valtion tekee voimakkaaksi joukkojen tietoisuus. Se on voimakas silloin, kun joukot tietävät kaiken, voivat arvioida kaikkea ja ryhtyvät kaikkeen tietoisesti" (V. I. Lenin. Teokset, 26, sivu 224).

Nerokkaan Leninin perustaman neuvostovaltion koko historia osoittaa, että sen tekee voimakkaaksi sosialistista isänmaataan suurimmalla sitkeydellä puolustavien joukkojen tietoisuus.

"Me olemme puolustuksen kannattajia nyt, lokakuun 25 päivästä 1917, olemme isänmaan puolustuksen kannalla tästä päivästä alkaen. Sillä me olemme teoissa todistaneet väliemme katkaisemisen imperialismin kanssa", sanoi Lenin (V. I. Lenin. Teokset, 27. osa, sivu 42).

Kansalaissota, johon vallankumouksen murskaamat tilanherrojen ja kapitalistien luokat sekä maatamme vastaan aseellisen intervention aloittaneet imperialistiset valtiot meidät pakottivat, päättyi neuvostokansan voittoon. Amerikkalais - englantilais - ranskalaisten ja muiden imperialistien, Venäjän jakamisesta ja orjuuttamisesta haaveilleiden hooverien ja uhrkartien suunnitelmat kärsivät romahduksen. Neuvostokansa karkoitti alueeltaan vierasmaalaiset miehittäjät, jotka aiheuttivat kansallemme raskaita, unohtumattomia kärsimyksiä ja suunnatonta aineellista vahinkoa.

Neuvostotasavalta saavutti intervention järjestäjien ja valkokaartilaisten sotalaumoista voiton sentähden, että Punaisen armeijan selustan ja rintaman johtavana ytimenä oli Leninin-Stalinin puolue, jonka yhtenäisyys ja tiiviys tekivät voimakkaaksi, jolle ei miljoonajoukkojen järjestämisen taidossa löytynyt vertaista.

Toveri Stalin sanoi vuonna 1921:

"Kun Venäjä kesti maailman imperialismin rynnistyksen, kun se saavutti ulkolaisilla rintamilla monia mitä tärkeimpiä voittoja, kun se parissa kolmessa vuodessa kehitti itsestään sellaisen voiman, joka horjuttaa maailman imperialismin perustoja, niin siitä se on kiitollisuuden velassa mm. sille lujalle, taistelussa karaistuneelle ja lujasta teräksestä taotulle kommunistiselle puolueelle, joka ei ole milloinkaan asettanut tavoittelun kohteeksi jäsentensä määrää, vaan on pitänyt ensim-

mäisenä velvollisuutenaan huolehtia jäsenistönsä laadullisesta parantamisesta". (J. V. Stalin. Teokset, 5. osa, sivu 104—105 suom. laitos).

Neuvostovaltio osoitti jo olemassaolonsa ensimmäisinä vuosina omaavansa valtavan moraalis-poliittisen voiman, kestävyyden ja sitkeyden, vaikka maamme teknillis-taloudellisessa suhteessa olikin silloin vielä takapajuinen ja heikko mahtavimpiin kapitalistisiin valtioihin verrattuna.

Tehdessään yhteenvetoa puolueen ja neuvostovaltion kulkemasta tiestä Lenin sanoi puolueen 11. edustajakokouksessa:

"... Se, mitä Venäjän vallankumouksella on valloitettu, ei ole enää otettavissa pois. Sitä ei mikään voima voi ottaa niin kuin mikään voima maailmassa ei voi ottaa takaisin sitä, mitä neuvostovaltio on luonut. Se on maailmanhistoriallinen voitto" (V. I. Lenin. Teokset, 33. osa, sivu 270).

Viimeisessä puheessaan Moskovan Neuvoston täysistunnossa Lenin puhui suurimmalla varmuudella siitä, kuinka "sosialismi ei nyt enää ole kaukaisen tulevaisuuden kysymys", kuinka meidän puolueemme kykenee johtamaan kansan sosialismin voittoon.

Puolue suoritti Leninin ja Stalinin johdolla menestyksellisesti niin jyrkän käänteen politiikassaan kuin siirtyminen "sotakommunismin" politiikasta uuteen talouspolitiikkaan, sellaiseen politiikkaan markkinasuhteiden hyväksikäytössä, joka tähtäsi työläisten ja talonpoikien liiton lujittamiseen, kapitalististen aineksten syrjäyttämiseen ja sosialistisen talouden perustan laskemiseen.

Suuren Leninin ennustukset ovat toteutuneet, hänen jättämänsä ohjeet sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta on täytetty. Kommunistinen puolue on toveri Stalinin viisaalla johdolla puolustanut Leninin jättämiä ohjeita leninismin vihollisten kaikkia hyökkäyksiä vastaan, se on osannut antaa neuvostokansalle innostavan suuren päämäärän sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta maassamme, murskannut kaikki sosialismin viholliset ja heidän yrityksensä sosialistisen teollistamisen ja maatalouden kollektivisoimisen karille ajamiseksi ja johdattanut maamme sosialismin voittoon. Historiallisesti ennenkuulumattoman lyhyessä ajassa, stalinilaisten viisivuotissuunnitelmien aikana, maamme on neuvostojärjestelmän ja kansanjoukkojen suuren työinnon pohjalla tehnyt lopun teknillis-taloudellisesta ja kulttuurinsa takapajuisuudesta muuttuen takapajuisesta maatalousmaasta suurteollisuuden ja kollektiivisen maatalouden mahtavaksi sosialistiseksi vallaksi.

Sosialismin maan mittaamattomasti kasvanut teknillis-taloudellinen voima yhtyneenä neuvostokansan voittamattomaan moraalis-poliittiseen voimaan tekivät mahdolliseksi sekä Hitlerin Saksan valapattoisen hyökkäyksen

takaisin lyömisen, vaikka sillä oli käytettävissään koko miehitetyn Euroopan tekniikka ja talous, että myös fasistisen Saksan ja imperialistisen Japanin murskaamisen, Euroopan kansojen vapauttamisen fasistisesta ikeestä. Voidaan rohkeasti sanoa, että vain neuvostovaltio, jonka tietoisuus ja kansan moraalis-poliittinen yhtenäisyys tekevät voimakkaaksi, vain neuvostopatriootit, joita johtaa Leninin-Stalinin puolue, saattoivat kestää sodan alkuajan ennenkuulumattoman raskaat koettelemukset ja saavuttaa täydellisen voiton ihmiskunnan pahimmasta vihollisesta, Saksan fasismista.

Neuvostoliiton maailmanhistoriallinen voitto fasistisesta Saksasta ja imperialistisesta Japanista antoivat Euroopan ja Aasian monien maiden kansoille mahdollisuuden ottaa kohtalonsa omiin käsiinsä ja teki kansandemokraattisen järjestelmän voiton useissa keski- ja kaakkois-Euroopan maissa sekä suuren kansanvallankumouksen voiton Kiinassa helpommaksi. Koko kansainvälinen tilanne on perusteellisesti muuttunut. On muodostunut voimakas rauhan, sosialismin ja demokratian leiri. Kapitalistisen ja sosialistisen järjestelmän väliset voimasuhteet ovat muuttuneet. Demokratiaan ja sosialismiin perustuva uudistus on kulkenut eteenpäin.

Neuvostokansa ja koko edistyksellinen ihmiskunta tulevat aina olemaan kiitollisia kaikkien voittojemme suurelle innoittajalle ja organisaattorille toveri Stalinille, jonka poliittinen, organisatoorinen ja strateginen nerokkuus on pelastanut ihmiskunnan tulevaisuuden. (Kauankestäviä suosionosoituksia).

Kaikessa työssään yhteiskunnan muuttamiseksi vallankumouksellisesti uuden tyypin marxilainen puolue pitää ohjeenaan yhteiskunnan kehityksen tieteellisesti todettuja lakeja, marxismin leninismin suurta tiedettä. Tässä on meidän puolueemme ja veljespuolueittemme kommunististen ja työväenpuoleiden suunnaton etuisuus kaikkiin porvarillisiin ja pikkuporvarillisiin sovittelupuolueisiin verraten.

"Ainoastaan meidän puolueemme tietää, mihin suuntaan asiaa on vietävä ja vie sitä menestyksellisesti eteenpäin, — sanoo toveri Stalin. — Mitä puolueemme on kiittäminen tästä etuisuudesta? Sitä, että se on marxilainen puolue, leniniläinen puolue. Sen on kiittäminen sitä, että se pitää työssään ohjeenaan Marxin, Engelsin ja Leninin oppia. Voidaan olla varmoja siitä, että niin kauan kuin me pysymme uskollisina tälle opille, niin kauan kuin me osaamme käyttää tätä kompassia, me tulemme saavuttamaan työssämme menestystä", opettaa toveri Stalin (J. V. Stalin. Teokset, 13. osa sivu 377).

Historian koko kulku on vahvistanut ja vahvistaa Leninin sanat siitä, että bolshevismi on

näyttänyt oikean tien pelastukseen sodan ja imperialismin kauhuista. Leninin-Stalinin puolueen suurta historiallista kokemusta ja esimerkkiä pitävät ohjeenaan kommunistiset veljespuolueet, jotka tekevät työtä maailman uudistamiseksi sosialismin perustalla.

2. LENININ-STALININ PUOLUE JOHTAA NEUVOSTOKANSAA KOHDEN KOMMUNISMIA

Me elämme sosialistisen yhteiskunnan valmiiksirakentamisen ja vähitellen tapahtuvan kommunismiin siirtymisen suurta stalinilaista aikakautta.

"Kapitalismista ihmiskunta voi siirtyä välittömästi ainoastaan sosialismiin, so. tuotantovälineiden yhteiseen omistukseen ja tuotteiden jakamiseen jokaisen työn mukaan", kirjoitti Lenin artikkelissaan "Proletariaatin tehtävät vallankumouksessamme". "Puolueemme katsoo pitemmälle: sosialismi on kiertämättömästi vähitellen kehittyvä kommunismiksi, jonka lippuun on kirjoitettu: 'Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan'" (Lenin, Teokset, 24. osa sivu 62).

Lenin osoitti, että kommunismiin siirtymiseksi maan koko talous on siirrettävä kaikkein korkeimmalle kehittyneen tekniikan perustalle.

"KOMMUNISMI ON YHTÄ KUIN NEUVOSTOVALTA PLUS KOKO MAAN SÄHKÖISTÄMINEN", sanoi Lenin moneen kertaan.

Lenin sanoi, että "kommunismi on vapaaehtoisten, tietoisten, yhteenliittyneiden ja korkeimmalle kehittynyttä tekniikkaa hyväkseen käyttävien työläisten korkeinta työntuottavaisuutta kapitalistiseen verrattuna" (V. I. Lenin, Teokset, 29. osa sivu 394).

Lenin osoitti, että vähitellen tapahtuvaa kommunismiin siirtymistä varten tarvitaan seuraavat perusedellytykset:

a) korkeimman työntuottavaisuuden saavuttaminen uuden, korkeamman tekniikan pohjalla niin teollisuudessa kuin myös maataloudessa, tuotantovoimien jatkuvan kasvun pohjalla,

b) kommunistisen tietoisuuden kasvattaminen. Sellaisen uuden ihmisen kasvattaminen, jolle työ on muuttunut "ensimmäiseksi elämäntarpeeksi".

Toveri Stalin on kehittänyt edelleen Leninin teoriaa sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä maassa ja päätynyt nerokkaaseen teoreettiseen johtopäätökseen kommunismin rakentamisen mahdollisuudesta maassamme siinäkin tapauksessa, että kapitalistinen ympäristö säilyy. Tämä johtopäätös on antanut puolueelle ja neuvostokansalle suuren perspektiivin taistelussa kommunismin voiton puolesta.

Koko neuvostokansa rakentaa valtavalla luovan työn innolla kommunismin stalinilaisia suurrakennuksia, voimakkaita vesivoimalaitoksia ja jättiläismäisiä kastelukanavia. Kommunismin suurrakennustyöt yhdessä luonnonuudistussuunnitelman menestyksellisen täyttämisen kanssa muodostavat erään tärkeimmän renkaan kommunismin aineellis-teknillisen perustan luomisessa. Yhteiskunnan rikkauden elämän antimien, elintarvikkeiden ja vaatetuksen yltäkylläisyyden kartuttamiseen avautuu maassamme uusia lähteitä. Maatalouden riippuvaisuus luonnon oikuista vähenee suuresti, kommunismin rakentajat tulevat alistamaan luonnon entistä enemmän valtaansa. Engelsin tunnettu ennustus, että yhteiskunnallisen olemisensa herroiksi kehittyneistä ihmisistä "kehittyy tämän seurauksen luonnon herroja", tulee toteutumaan.

Kommunismin rakentamisen kaudella varustetaan teollisuus, maatalous, kulkulaitos ja rakennustyöt yhä kasvavassa määrässä uudella, korkeimmalle kehittyneellä tekniikalla, joka tekee mahdolliseksi tuotannon raskaiden prosessien koneistamisen, työn helpottamisen ja työntuottavaisuuden jatkuvan kasvun turvaamisen.

Porvarillisen järjestelmän vallitessa koneiden käyttöä rajoittavat kapitalistien itsekkäät laskelmat, sillä kapitalisti käyttää konetta vain silloin, kun se lupaa lisää voittoa. Sosialismin vallitessa, varsinkin siinä vaiheessa, jossa sosialismi vähitellen muuttuu kommunismiksi, koneiden ja uuden tekniikan merkitys kasvaa entistä enemmän. Marxin ennustus, että "kommunistisessa yhteiskunnassa koneet löytäisivät aivan toisenlaisen areenan kuin porvarillisessa yhteiskunnassa", toteutuu ("Pääoma", I osa, siv. 399. 1951).

Kyky hoitaa mitä mutkikkaimpia koneistoja ja käyttää parhaita työmenetelmiä, taistelu korkeasta tuotantokulttuurista, kyky soveltaa tuotantoon tiedettä ja teknillisiä tietoja, luova aloitekyky, huoli tuotantotahdin jouduttamisesta tuotteiden laadun pysyessä korkeana, taistelu raaka-aineiden ja sähkövoiman, polttoaineen ja materiaalien säästeliäästä käyttämisestä ovat sosialistisen kilpailun luonteenomaisia piirteitä nykyisessä vaiheessa. Kommunismin rakentajat muistavat ja noudattavat erästä Leninin tärkeätä neuvoa, josta toveri Stalin on muistuttanut, — ei koskaan saa kieltäytyä työssämme pienestä, "sillä suuri rakentuu pienestä". Säästetyt minuutit ja sekunnit, säästetyt grammat ja kilogrammat raaka-aineita ja materiaaleja kerrottuina tuontantolaitostem-

me ja maamme valtavilla mittasuhteilla kasvavat suuriksi luvuiksi, sadoiksi, tuhansiksi, miljooniksi.

Työtätekevien kommunistien kasvatus on mitä tärkein tehtävä taistelussa kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseksi. Jokaisen neuvostoihmisen tunnollinen työ kykyjensä mukaan on eräs tärkeimmistä ehdoista siirryttäessä vähitellen kommunistiseen yhteiskuntaan, jossa työ muodostuu jokaiselle yhteiskunnan jäsenelle ensimmäiseksi elämäntarpeeksi, jossa entistä suuremman tietoisuuden ja elämänantimien täydellisen yltäkylläisyyden pohjalla voidaan vähitellen siirtyä jakeluun tarpeiden mukaan.

Ehdottomana ehtona neuvostokansan menestykselliseen kommunismiin siirtymiseen on yhteiskunnallisen sosialistisen omaisuuden jatkuva kehittäminen ja lujittaminen, taistelu kapitalismin jätteitä vastaan. Kommunistinen puolue ja neuvostovaltio kasvattavat neuvostoihmisiä suhtautumaan huolellisesti yhteiskunnalliseen sosialistiseen omaisuuteen, taistelemaan väsymättömästi epätaloudellisuutta, tuhlaavaisuutta, huolimatonta ja rikollista yhteiskunnalliseen omaisuuteen suhtautumista ja erilaisia valtionvastaisia pyrkimyksiä vastaan.

Neuvostokansa rakentaa Leninin-Stalinin puolueen johdolla menestyksellisesti kommunistista yhteiskuntaa. Tärkeä askel tiellä kommunismin aineellis-teknillisen perustan luomiseen oli ensimmäisen sodanjälkeisen viisivuotissuunnitelman täyttäminen ennen määräaikaa, millä on valtava kansainvälinen merkitys.

Neuvostoliiton kansojen saavutukset, sodanjälkeisen viisivuotissuunnitelman menestyksellinen täyttäminen ja monien uusien erinomaisten voittojen saavuttaminen vuonna 1951 kommunismin rakentamisen rintamalla ovat sen lisäksi, että ne ovat lujittaneet rauhan ja demokratian voimia koko maailmassa, myös avanneet kaikkien maiden kansoille valoisan tulevaisuuden näköalat.

Voimme nyt sanoa, että kommunismi ei enää ole kaukaisen tulevaisuuden kysymys, vaan että se kasvaa ja tulee kasvamaan neuvostoihmisten suuresta luovasta työstä, tieteemme ja tekniikkamme uusista saavutuksista, työntuottavaisuuden herkeämättömästä kasvusta ja neuvostoihmisten taloudellisen aseman ja kulttuuritason kohoamisesta.

Kun jo sosialistinen järjestelmä on todistanut eittämättömän etevämmyytensä kapitalistiseen järjestelmään verrattuna, niin sitäkin havainnollisempi ja silminnähtävämpi tulee olemaan sosialismista vähitellen kehittyvän kommunistisen yhteiskunnan etevämmyys kapitalistiseen järjestelmään verrattuna.

3. SOSIALISMI JA DEMOKRATIA OVAT VOITTAMATTOMIA

Kun nuori neuvostotasavalta oli syntymässä ja lujittumassa, niin Lenin sanoi neuvostojen kolmannessa yleisvenäläisessä edustajakokouksessa tammikuussa 1918, että alkanut kansojen liike sosialismia kohden, liike, jonka etujoukkona kulkee Venäjän työväenluokka, on voittamaton.

”Meidän sosialistinen Neuvostojen tasavaltamme”, Lenin sanoi, ”tulee seisomaan vankkana kansainvälisen sosialismin soihtuna ja esimerkkinä kaikille työtätekeville joukoille. Siellä on tappelua, sotaa, verenvuodatusta, miljoonia ihmisuhreja, pääoman riistoa, täällä todellista rauhanpolitiikkaa ja Neuvostojen sosialistinen tasavalta” (V. I. Lenin. Teokset, 26. osa, sivu 429).

Kahden maailman vastakkaisuus — kuolevan ja lahoavan kapitalismin maailman, joka syöksee ihmiskunnan uusien hävityssotien kuiluun, sosialismin maailman, joka on todistanut murtumattoman elinvoimansa, joka noudattaa johdonmukaista leniniläis-stalinilaista rauhanpolitiikkaa ja joka on ihmiskunnan ainoa toivo, — ei ole koskaan ollut näin silminnähtävä.

Kapitalismin leirille ovat kuvaavaa kiihkeä asevarustelu, tuotantovoimien järjetön tuhlaus, raakalaismaiset kehoitukset uuteen sotaan, julman ”viidakonlain” ja imperialistisen ”voimapolitiikan” julistaminen, ryöstön, kuoleman ja hävityksen julistaminen. Kapitalismin leirille ovat kuvaavia kapitalistisen riiston ja kansainvälisen sorron ennenkuulumaton voimistuminen, rotu- ja kansallisuusvihan lietsominen, fasismin henkiinherääminen, aseistautumispolitiikasta, hintojen noususta ja inflaatiosta johtuva työtätekevien aseman jatkuva huonontuminen.

Amerikan porvarillisestakin lehdistöstä alkaa kuulua ääniä, jotka tuomitsevat järjettömän, tunnottoman ja epäinhimillisen järjestelmän sodan muuttumisesta ”businessiksi”, hyötyä tuottavaksi yritykseksi, keinoksi raivoisaan rikkauksien kokoamiseen ja lahoavan kapitalistisen talouden keinotekoiseen ylläpitämiseen.

Jokin aika sitten julkaistiin amerikkalaisessa News-nimisessä maaseutulehdessä Amerikan armeijan virasta eronneen kenraali Holdridgen kirje, jossa hän paljasti Amerikan lehdistön valhepropagandan ja sanoi: ”Sota on Amerikan businessia. ”Murhakonsernista” on muodostunut tärkein laitoksemme, johon me vuosittain sijoitamme 100 miljardia dollaria. Jos me odottamatta menettäisimme tämän tulolähteen, romahtaisi taloutemme yhdessä päivässä.”

Tällaisia tunnustuksia alkaa ilmestyä Amerikan lehdistöön.

Sosialismin ja demokratian leirille ovat ominaisia todellinen rauhanpolitiikka ja taistelu rauhan puolesta, sellaisten ihmisten ja ryhmien puuttuminen, joiden edut vaatisivat sotaa, tuotanto-

voimien myrskyinen kasvu, kansojen tasa-arvoisuuden ja ystävyyden politiikka, luontoa uudistavat suurrakennukset, rauhanomaisen, luovan ja rakentavan työn into. Sosialismin leirille ovat ominaisia työtätekevien taloudellisen aseman ja kulttuuritason jatkuva kohoaminen, jatkuva eteenpäinmeno kaikkien sosialismin ja demokratian leiriin kuuluvien maiden ja kansojen veljellisen keskinäisen avun pohjalla. Sosialististen kehitystien suuret etuisuudet on nyt vahvistanut paitsi Neuvostoliiton historiallinen kokemus myös kansandemokratian maiden kokemus.

Vuonna 1922 Lenin sanoi, että kapitalistiset hallitukset ovat arvioineet imperialistista sotaa "siltä näkökannalta, mitä niillä on nenän edessä" ymmärtämättä sitä, minkälaisiin seurauksiin sotien ristiriidat ja onnettomuudet johtavat.

"Me kommunistit olemme sanoneet", Lenin sanoi, "että me arvioimme sotaa syvällisemmin ja oikeammin, että sen ristiriidat ja onnettomuudet vaikuttavat paljon laajemmin kuin kapitalistiset valtiot otaksuvat. Ja seuratessamme sivusta porvarillisia voittajamaita olemme sanoneet: vielä monta kertaa ne tulevat muistamaan meidän ennustuksiamme ja meidän arviotamme sodasta ja sen seurauksista" (V. I. Lenin, Teokset. 33 osa, sivut 188-189).

Vuonna 1926, kun kansainvälinen porvaristo jo alkoi valmistella toista maailmansotaa, toveri Stalin ennusti ja varoitti, että toinen yritys maailman jakamiseksi "käy maailman kapitalismille paljon kalliimmaksi kuin ensimmäinen" (J. V. Stalin, Teokset, 9. osa, sivu 108).

Historia on vahvistanut oikeaksi toveri Stalinin nerokkaan ennustuksen. Kun ensimmäisen maailmansodan ja Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen tuloksena kapitalismin järjestelmästä irtaantui n. 140 miljoonaa ihmistä, kuudesosa maapallosta, ja alkoi kapitalismin yleinen kriisi, niin toisen maailmansodan ja sosialismin fasismista saavuttaman voiton tuloksena kapitalistisesta järjestelmästä irtaantui jo yli 800 miljoonaa ihmistä, muodostui rauhan, sosialismin ja demokratian suuri leiri.

Nyt on syntynyt historiassa ennennäkemätön voimakas ja järjestynyt rauhanpuolustajien liike, johon ovat liittyneet kaikki kansat ja maat ja joka estää imperialisteja kietomasta kansoja valheen verkkoon ja vetämästä niitä sotaan.

"Rauha saadaan säilytetyksi ja lujitetuksi, jos kansat ottavat rauhan säilyttämisen asian omiin käsiinsä ja puolustavat sitä loppuun asti", opettaa toveri Stalin.

Toveri Stalinin viisaat sanat ovat innoittaneet kansoja entistä aktiivisempaan taisteluun rauhan säilyttämiseksi. 600 miljoonaa allekirjoitusta viiden suurvallan rauhansopimuksen solmimista vaativassa vetoomuksessa ilmaisevat kansojen yksimielisen rauhanpyrkimyksen ja ovat vakavana varoituksena sodanlietsojille.

Toisen maailmansodan seurauksena kapitalismin yleinen kriisi on astunut uuteen vaiheeseen ja tulee epäilemättä yhä enemmän kärjistymään ja syventymään. Ristiriidat lisääntyvät imperialismin leirissä. Erikoisen voimakkaasti on nykyisellä kaudella kärjistynyt imperialismin koko siirtomaajärjestelmän kriisi. Aktiiviseen poliittiseen elämään ja taisteluun ovat nousseet ja nousevat satamiljoonaiset Aasian kansat, jotka muodostavat maapallon väestön enemmistön.

Aasian kansojen herääminen todistaa luovan marxilaisuuden voittokulkua, sosialistisen vallankumouksen leniniläis-stalinilaisen teorian voittokulkua. "Sosialistinen vallankumous", opetti Lenin, "ei tule olemaan yksinomaan eikä pääasiallisesti vallankumouksellisten proletaarien taistelua omaa porvaristoa vastaan kussakin maassa — ei, se tulee olemaan kaikkien imperialismin sortamien siirto- ja muiden maiden, kaikkien riippuvaisuussuhteessa olevien maiden taistelua kansainvälistä imperialismia vastaan" (V. I. Lenin. Teokset, 30. osa, sivu 138).

Aasian maissa on kehittymässä jättiläismäinen feodalismin- ja imperialisminvastainen vallankumous, joka kumoaa amerikkalais-englantilaisten imperialististen johtajien suunnitelmat ja laskelmat.

Amerikan hallitsevien piirienkin eräiden edustajien on pakko hammasta purren tunnustaa, että nykyajan imperialismi ei voi enää ajaa imperialistisen riiston ikeeseen Aasian heränneitä kansoja, ettei näitä kansoja enää voi pysäyttää mikään voima.

"Ken tuulta kylvää, hän niittää myrskyä." Siirtomaita omistavat kapitalistiset vallat ovat vuosisatojen aikana kylväneet ryöstö- ja sortopolitiikallaan tyytymättömyyttä Aasian kansojen keskuuteen. Nyt ne saavat niittää myrskyä ja ukonilmaa. Englantilainen sanomalehtimies R. Payne on jokin aika sitten julkaissut New Yorkissa kirjan "Punainen ukonilma Aasian yllä". Tässä kirjassa hän tunnustaa imperialistivaltojen, ennenkaikkea USAn siirtomaapolitiikan romahduksen ja sen, että Aasian kansojen mahtavaa kansallista vapausliikettä ei enää voida tukahduttaa väkivallalla. "Meidän on tajuttava niiden muutosten koko syvyys, joita Aasiassa on tapahtunut kuluneiden viiden vuoden aikana, tuntuu siltä, kuin olisivat monien vuosisatojen vallankumousmyrskyt kiitäneet ohi...", sanoo Payne. "Tällä hetkellä on järjetöntä vaalia toivoa, että vyöry voitaisiin pysäyttää tai että armeijat kykenisivät käännyttämään sen takaisin", on

tämän porvarillisen sanomalehtimiehen surullinen johtopäätös.

Lenin puhui maailman historiallisen kehitysvauhdin ennenkuulumattomasta kiihtymisestä sen yhteydessä, että historialliseen prosessiin alkavat aktiivisesti osallistua entiset takapajuiset ja sorretut satamiljoonaiset kansat, jotka muodostavat maapallon väestön valtavan enemmistön. Tämän perusteella Lenin sanoi, että "sosialismin lopullinen voitto on täysin ja ehdottomasti turvattu" (Teokset, 33. osa, sivu 458).

Kansainvälinen imperialismi voi vielä tuoda kansoille suunnattomia onnettomuuksia ja kärsimyksiä, mutta historian pyörää se ei enää voi kääntää takaisinpäin.

Jos amerikkalais-englantilaiset imperialistit rohkenevat aloittaa kolmannen maailmansodan, niin se tulee käymään maailman kapitalismille vielä kalliimmaksi kuin kaksi edellistä maailmansotaa, se voi vain jouduttaa maailman kapitalismin perikatoa.

*

Neuvostokansa rakentaa varmana kommunistista yhteiskuntaa sentähden, että sen luovaa kiihkeätä toimintaa valaisee leninismin kuolemattoman opin kirkas valo. Leninin-Stalinin suuret aatteet elähdyttävät neuvostoihmisiä sankarillisiin urotekoihin työssä, ne innostavat ja kutsuvat heitä taisteluun ja uusiin voittoihin, lujittavat varmuutta kommunismin lopullisesta voitosta.

V. I. Leninin ja J. V. Stalinin luomat nerokkaat teokset leviävät meidän maassamme ja kaikkialla maailmassa yhä laajemmalle. Sadat miljoonat ihmiset oppivat niiden mukaan elämään, tekemään työtä ja voittamaan.

Toveri Stalin sanoi puolueen 14. edustajakokouksessa:

"Työntekijämme, sekä nuoret että vanhat, kasvavat aatteellisesti. Onneksemme meidän on onnistunut julkaista Leninin teokset useampina painoksina... Tämä tosiasia on yksi varmimpia takeita siitä, ettei puolueemme luisu leninismin tieltä."

(J. Stalin. Teokset. 7. osa, siv. 362, suomenk. laitos)

Puolueemme keskuskomitean päätöksen perusteella ja sen johdolla vietiin viime vuoden alussa päätökseen V. I. Leninin teosten neljännen painoksen julkaiseminen. Tämä 35 osaa käsittävä julkaisu, joka on ilmestynyt puolen miljoonan painoksena venäjän kielellä, käännetään maamme eri kansojen kielille, ja se on korvaamattoman arvokas lähde kaadereittemme aatteellisessa kasvatuksessa ja poliittisessa karaisemisessa, leninismin kaikkivoittavien aatteiden ehtymätön aarreaitta.

Samaan aikaan ilmestyvät suurina painoksina venäjän kielellä ja maamme muiden kansojen kielillä J. V. Stalinin, rauhan ja kansojen onnen lipunkantajan,

V. I. Leninin työn nerokkaan jatkajan teokset. Niiden Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teosten yhteinen painosmäärä, jotka maassamme on neuvostovallan aikana julkaistu, on 889 miljoonaa kappaletta.

Leninismin aatteet muodostavat perustan neuvostoihmisten kasvatukselle kommunismin hengessä, rajattoman rakkauden hengessä synnyinmaata ja Leninin-Stalinin puoluetta kohtaan, joka johdattaa kansaamme kommunismin voittoon.

V. I. Leninin ja J. V. Stalinin teokset ovat levinneet laajalle Euroopan kansandemokratian maissa ja Kiinan kansantasavallassa. V. I. Leninin ja J. V. Stalinin teoksia julkaisevat edistykselliset kustannusliikkeet kaikissa maissa. Niitä on ilmestynyt 117 maailman eri kielellä. Leninin ja Stalinin suuret aatteet kantautuvat työtätekevien tietoon maapallon kaukaisimpiinkin kolkkiin. Minkäänlaiset esteet ja kiellot eivät kykene estämään nykyajan edistyksellisten aatteiden, leninismin aatteiden voittokulkua kaikkialle maailmaan.

Eläköön leninismi — ihmiskunnan vapautuksen kaikkivoittava lippu!

Eläköön Leninin-Stalinin suuri puolue — "aikakautemme järki, kunnia ja omatunto"!

Eläköön voittamaton neuvostokansa!

Leninin lipun alla, Stalinin johdolla eteenpäin, kommunismin uusiin voittoihin!! (Myrskyisiä kauankestäviä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi. Kaikki nousevat seisomaan. Kuuluu huudahduksia: "Eläköön toveri Stalin!", "Kunnia suurelle Stalinille!", "Toveri Stalinille hurraa!", "Rakastetulle johtajalle ja opettajalle toveri Stalinille hurraa!" Kokoontuneet laulavat puoluehymnin "Internationalen". Jälleen kajahtavat myrskyisät suosionosoitukset ja kuuluu huudahduksia Leninin työn suuren jatkajan toveri J. V. Stalinin kunniaksi.)

Teorian kysymyksiä

T. Lehen: LUENTOJA VALTIOSTA

II. Mitä valtio on?

PELOTTAVA KYSYMYS

Helsingin yliopiston valtiotieteellisessä tiedekunnassa kerrotaan kaikkein korkeimmalta taholta varoitetun, että opiskelija, joka yrittäisi kirjallisessa tutkielmassaan, ns. laudatur-kirjoituksessa, käsitellä kysymystä valtion olemuksesta ja valtion tarkoituksesta, saa jo ennakolta olla varma reputuksestaan. Henkilöt, jotka näin kertovat, eivät nähtävästi ole sanoneet väärää todistusta lähimmäisestään, sillä tuollainen varoitus käy täydellisesti yhteen sen edellisessä luennossani mainitun professori Teljon kirjoituksen kanssa, jossa näiden kysymysten pohdiskelu leimataan "verbalistiseksi askarteluksi", sanansaivarteluksi.

Ja kuitenkin on tunnettua, että "verbalistista askartelua" eivät ole harrastaneet ainoastaan tieteellisen sosialismin suuret edustajat — M a r x, E n g e l s ja L e n i n, ei vain H e g e l ja hänen suomalainen oppilaansa S n e l l m a n, ei vain porvarillisen valtiotieteen klassikko J e l l i n e k, vaan myöskin monet muut vanhan mantereen filosofian ja valtiotieteen kuuluisuudet, sellaiset kuin L o c k e, H o b b e s, G r o t i u s ja R o u s s e a u. Ne vastaukset, joita kysymykseen valtion olemuksesta on annettu, ovat olleet erilaisia — riippuen siitä, minkä ajan lapsi, minkä yhteiskuntaluokan ja maailmankatsomuksen edustaja vastaaja on sattunut olemaan. Mutta **kaikki** ovat edes yrittäneet vastata kysymykseen: mitä valtio on?, pitäen sitä valtio-opin peruskysymyksenä. Kysymys on tieteellinen, olkoon vastausten tieteellisyyden laita niin tai näin.

Mutta nyt on Amerikasta käynyt käsky, että koko kysymys valtion olemuksesta ja valtion tarkoituksesta on julistettava lain ulkopuolelle ja tätä kysymystä pohtineet vanhan mantereen ajattelijat leimattava viheliäisiksi saivartelijoiksi ja jaarittelijoiksi.

Miksi tätä kysymystä pelätään? Selitys voi olla vain siinä, että

sen tieteellisestä tutkimisesta ei seuraa mitään muuta kuin pelkkää ikävyyttä niille yhteiskuntapiireille, joiden asialla "uudet" valtiotieteilijät kulkevat. On havaittu, että porvarillinen valtiotiede on kykenemätön vastaamaan kapitalistiluokkaa tyydyttävällä tavalla kysymykseen: mitä valtio on? Ja mikäli porvariston valtio-oppineet ovat tutustuneet marxilaiseen valtio-oppiin — vaikka heillä ei olekaan lupa olla siitä mitään tietävinään — heidän täytyy sisimmässään myöntää, että marxilaisuus antaa tähänkin kysymykseen tieteellisesti pätevän, arvostelunkestävän vastauksen. Mutta kun tämä vastaus ei sovi kapitalistiluokan poliittisiin tarkoituksiin, ei auta muu kuin julistaa koko kysymys valtion olemuksesta tyhjäksi kysymykseksi, juosta karkuun tämän kiusallisen kysymyksen käsittelystä, ja sitten puolustella tätä häpeällistä pakoa selittelemällä, että valtiota ei ole olemassakaan, on vain pelkkiä valtiollisia ilmiöitä, valtiollista toimintaa, vaalimainosta, tehokkaampia ja vähemmän tehokkaita propagandamenetelmiä, kissanhännänvetoa erilaisten "painostusryhmien" välillä jne.

Edelläsanotun valaisemiseksi siirrynkin selostamaan kaikkein merkittävimpiä niistä vastauksista, joita vanhan mantereen valtiotieteilijät ja filosofit ovat antaneet meitä kiinnostavaan kysymykseen: **mitä valtio on?**

"YHTEISKUNTASOPIMUS"

Monet huomattavat ajattelijat (Locke, Hobbes, Grotius, Rousseau) ovat määritelleet valtion **yhteiskuntasopimukseksi.** Tällainen käsitys oli vallitsevana 17. ja 18. vuosisadalla Ranskan vallankumoukseen saakka. Suuri englantilainen materialisti H o b b e s selittää ihmisten päätyneen valtioon sen katkeran kokemuksen opettamina, että heidän eläessään luonnontilassa vallitsi kaikkien sota kaikkia vastaan, kukaan ei tuntenut olevansa turvassa, ja tämä keskinäinen pelko ajoi heidät laillisen järjestyksen luomiseen, valtion perustamiseen yhteisestä sopimuksesta. Samaan suuntaan käyvät L o c k e n ja G r o t i u k s e n ajatukset. Hekin olettavat valtion syntyneen sopimustietä, siten, että ihmisyksilöt ovat **vapaehtoisesti** alistuneet uuteen, sopivaksi havaitsemaansa yhteiskuntajärjestykseen. R o u s s e a u sitävastoin kehittää yhteiskuntasopimusaatetta pitkälle meneviin vallankumouksellisiin johtopäätöksiin. Hän ei **määrittele** valtiota yhteiskuntasopimukseksi, hän ei väitä, että jokainen valtio on syntynyt sopimuksesta. Hän tahtoo ja vaatii, että niin pitäisi olla. Kaikkein vähiten hän väittää oman aikansa yhteiskuntaa, Ranskan vallankumousta edeltäneen ajan ylimysvaltaa sopimuksen tulokseksi. Päinvastoin, hän

ruoskii hyvin ankarasti ja intohimoisesti tuossa yhteiskunnassa vallinnutta vääryyttä ja sortoa, sanoen mm.:

"Eivätkö kaikki edut yhteiskunnassa ole vain rikkaita ja mahtavia varten? Eivätkö kaikki tuottavat virat, kaikki etuoikeudet ja verovapaudet lankea yksistään heidän osalleen? Eikö ylhäinen mies, jos hän pettää velkojiaan tai tekee muita konnuuksia, pääse melkein aina rankaisematta?"

Rousseaun mukaan tulee valtion, ollakseen todellinen yhteiskuntasopimus, perustua kansan vapauteen, kaikkien kansalaisten vapaaseen tahtoon. Kansan vapaus on peruuttamaton ja koskematon, sitä ei saa mikään kahlehtia, ei edes yhteiskuntasopimus. Jos tätä edellytystä rikotaan, on jokainen kansalainen oleva vapaa yhteiskuntasiteistä ja saava takaisin vapautensa. Kansalla on oikeus milloin tahansa peruuttaa jokainen hallitukselle ja sen edustajille antamansa lupaus.

Näemme, että yhteiskuntasopimuksen ajatus Rousseaun esittämässä muodossa ei oikeastaan ollut mikään **valtioteoria**, se oli **vallankumouksellinen ohjelma.** Ja nimenomaan valtaan pyrkivän porvariston ohjelmana se on esittänyt mitä myönteisintä historiallista osaa Ranskan vallankumouksessa, jonka edelläkävijöihin Rousseau kuuluu. Mutta se ei kelvannut teoriaksi eikä ohjelmaksikaan Rousseaun edustamalle "kolmannelle säädylle" enää sen jälkeen, kun tästä oli tullut hallitseva mahti valtiossa. Uusi porvarillinen yhteiskuntajärjestys ei suinkaan syntynyt sopimuksesta. Se syntyi, samoinkuin kaikki aikaisemmatkin luokkayhteiskunnat, väkivaltaisesta vallankumouksesta, jossa uusi valtaan noussut luokka **pakotti** muut yhteiskuntakerrokset alistumaan omaan "järjestykseensä" — näiden suostumusta kysymättä.

Jellinek on aivan oikeassa todetessaan, että yhteiskuntasopimuksen teoria ei ole valtiota ylläpitävä, vaan valtiota hajoittava teoria. Se ei siis voi olla hallitsevan porvariston suosiossa, sillä tämä tarvitsee ehdottomasti **valtiota ylläpitävää** teoriaa. Mutta koska on kerta kaikkiaan mahdotonta keksiä sellaista **tieteellistä** teoriaa, jolla porvarillisen valtion ikuisuutta voitaisiin puolustaa, on hallitseva kapitalistiluokka valmis heittämään koko valtiotieteen romukoppaan ja korvaamaan sen amerikkalaisella rihkamalla.

Tieteellistä totuutta etsivää henkilöä ei yhteiskuntasopimuksen teoria voi tyydyttää senvuoksi, että se, kuten olemme nähneet, sotii historian todistusta vastaan, sitä kumoamatonta totuutta vastaan, jonka Marx on ilmaissut sanoessaan, että "väkivalta on ollut kätilönä jokaisen uuden yhteiskuntajärjestyksen syntyessä". Tämä pitää aivan erikoisesti paikkansa kapitalistiseen yhteiskuntaan nähden, joka, käyttääkseni taaskin Marxin sanoja, ilmestyy maailmaan veriläikkä toisella ja likatahra toisella poskella.

VALTIO "LUOKKAVASTAKOHTIEN SOVITTAJANA"

Vielä vähemmän kestävät arvostelua erilaiset organismi-teoriat, jotka muodossa tai toisessa pyrkivät biologisoimaan yhteiskunta- ja valtioelämän alan, verraten yhteiskuntaa esim. ihmisruumiiseen, Menenius Agrippan vanhaa satua esikuvanaan pitäen. Kun noita "teorioita" vielä meidän päivinämmekin saarnataan, ei tarkoituksena voi olla mikään muu kuin uskottelu, että työläiset ja muut omien kättensä työllä eläjät **tarvitsevat** kapitalisteja, vaikka sosialismin maiden kokemus osoittaa kirkkaasti, että työtätekevät tulevat erinomaisen hyvin toimeen ilman minkäänlaisia riistäjiä. Tämäntapaisten "teoriain" naurettavuuden olen luullakseni paljastanut riittävästi kirjassani "Työväenluokan maailmankatsomus".

Vakavampaa huomiota ansaitsevat ne valtion määritelmät, jotka tavalla tai toisella ottavat lukuun sen seikan, että valtiolla on jotakin tekemistä **omistussuhteiden** kanssa. Jopa 17. vuosisadan alkupuolella vaikuttanut valtio-oppinut Grotiuskin totesi valtion synnyn olevan yhteydessä yksityisomistukseen, nimenomaan orjanomistukseen ja orjien hallitsemiseen. Mutta saadakseen tämän oivalluksensa sopusointuun yhteiskuntasopimusteoriansa kanssa hänen oli turvauduttava sellaiseen onnettomaan selitykseen, että omistamattomat ovat antautuneet orjuuteen **vapaaehtoisesti.**

Myöskin Jellinek ymmärtää valtion synnyn olevan yhteydessä omistus- ja luokkasuhteisiin, eikä vain syntyvän valtion, vaan nykyisenkin valtion, mutta ei uskalla tehdä siitä mitään johtopäätöstä. Hän määrittelee valtion vain "hallitsijavallalla varustetuksi ihmisten yhteenliittymäksi". Tuollaisesta määritelmästä emme paljoa kostu, sillä se sanoo vain sen yksinkertaisen viisauden, että jokaisessa valtiossa on hallitus.

Niistä "uusista" teorioista, jotka kiistattomien tosiasiain pakoituksesta myöntävät, että valtiolla on jotakin tekemistä yhteiskuntaluokkien, luokkasuhteiden ja luokkavastakohtien kanssa, Lenin mainitsee teoksessaan "Valtio ja vallankumous" Venäjän sosialivallankumouksellisten (eserrien) ja menshevikkien "sovitusteorian". Näiden pikkuporvarillisten poliitikkojen mielestä valtion päätarkoitus oli **luokkavastakohtien sovittaminen.** Tämä on itse asiassa myöskin meidän nykyisten tannerilaistemme kanta, vaikka he menevätkin paljon pitemmälle, aina luokkien olemassaolon kieltämiseen saakka, käyttäen luokkanimitystä vain silloin tällöin "teknillisistä syistä", kuten he itse selittävät. Heidän lähin oppi-isänsä tässä luokkien "hävittämisessä" lienee ruotsalainen professori H e r b e r t T i n g s t e n, joka suomeksikin käännetyssä kirjas-

saan "Demokratian ongelmia" julistaa, että "ajatus kahdesta luokasta on niin ilmeistä liioittelua, että jokainen yhteiskunnallisten olojen tutkimus osoittaa sen perättömäksi".

Meidän suomalaisten ei totisesti tarvitse tehdä opintomatkaa ulkomaille huomataksemme, kuinka raaka hirtehishuumori noihin sovitusteorioihin sisältyy. Suomen työtätekevä kansa ei koskaan unohda suurena terrorivuonna 1918 harjoitettua "luokkavastakohtien sovittamista". Ja sovitusprofeetta Väinö Tannerin opetuslapset Fagerholm, Simonen ja Kumpp. osoittivat Arabian tehtaan edustalla ja Kemin Lautiosaaressa, että he ymmärtävät luokkien sovittamisella porvarillisen valtion pamppujen, sapelien ja konepistoolien käyttämistä kapitalistien puolella työläisiä vastaan.

Toteammekin vain, että tannerilainen sovitusteoria on jäänyt eräältä osaltaan hieman keskeneräiseksi. Jotta se olisi täydellinen, olisi siihen lisättävä väite, että myöskin **hirsipuu** on elin, jonka tarkoituksena on vastakohtien sovittaminen.

Tarkastelemmepa mitä tahansa ei-marxilaista valtion määritelmää, havaitsemme sen joko epätyydyttäväksi, historiallisia tosiasioita vastaamattomaksi, tahi suorastaan naurettavaksi. Saman havainnon näkyvät tehneen "uuden" porvarillisen valtio-"tieteen" edustajat, ja juuri siitä syystä he ovatkin luopuneet kaikista yrityksistäkin vastata valtio-opin peruskysymykseen: mitä valtio on?

VALTIO ON LUOKKAHERRUUDEN VÄLINE

Vasta marxilaisuus on antanut valtion määritelmän, joka vastaa kaikkia tieteellisyyden vaatimuksia, ja jota ei kukaan pysty kumoamaan.

Marxilaisuuden mukaan valtio on luokkaherruuden elin, tietyn yhteiskuntaluokan käsissä oleva ase toisen luokan kurissapitämistä varten. Siis jotakin aivan päinvastaista kuin luokkien sovittamiselin. Jos luokkavastakohdat olisivat sovitettavissa, Lenin sanoo, ei mitään valtiota tarvittaisi, valtio ei voisi syntyä eikä säilyä. Valtio syntyy juuri siksi, että luokkavastakohdat ovat sovittamattomia, se säilyy niin kauan kuin luokat ja luokkavastakohdat ovat olemassa, se katoaa historian näyttämöltä luokkien hävitessä.

Jos Helsingin yliopiston valtiotieteen professorit vaivautuisivat lukemaan vaikkapa vain Engelsin teoksen "Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä", niin heidän täytyisi myöntää, että marxilaisessa valtioteoriassa ei ole jälkeäkään "verbalistisesta askartelusta". Engels todellakin vastaa kysymykseen: mitä valtio on? Mutta hän ei vastaa siihen ennen tutkimuksen alkamista, vaan mitä perusteellisemman tutkimuksen **jälkeen**. Hän tutustuu laajaan tieteelliseen aineistoon, lukee kaiken saatavissa olevan varhaisimpien yhteiskuntamuotojen historiaa käsittelevän kirjallisuuden, tunnetun suomalaisen tiedemiehen Edvard Westermarckin v. 1889 ilmestynyttä avioliiton historiaa käsittelevää tohtorinväitöskirjaa myöten. Hän ei pyri keksimään määritelmiä, vaan tarkkailee, miten uusi yhteiskuntamuoto syntyy ja kehittyy vanhan uumenista. Määritelmä syntyy vasta tuloksena perusteellisesta tutkimuksesta, tieteellisenä yleistyksenä.

Jokaisen, joka tutustuu Engelsin teokseen, täytyy yhtyä siihen Leninin suomeksikin ilmestyneessä mainiossa kirjasessaan "Valtiosta" lausumaan käsitykseen, että "se on nykyaikaisen sosialismin perusteoksia, jossa voi suhtautua luottamuksella jokaiseen lauseeseen, varmana siitä, että mikään lause ei ole sanottu umpimähkään, vaan kaikki on kirjoitettu valtavan historiallisen ja poliittisen aineiston perusteella".

Tämä aineisto tekee mahdolliseksi ensinnäkin sen tärkeän seikan toteamisen, että valtio ei ole ollut aina olemassa. **On ollut aika, jolloin mitään valtiota ei ole ollut.** Tämä on pidettävä aina mielessä, jos halutaan lähestyä oikein kysymystä valtiosta, ymmärtää valtion synnyn ja kehityksen historiaa, vastata tieteellisellä tavalla kysymykseen: mitä valtio on?

Valtio ei synny millä hetkellä tahansa, ei minään keksintönä tai päähänpistona, vaan se syntyy yhteiskunnallisesta tarpeesta tietyllä kehitysasteella. Ja juuri tähän taitekohtaan onkin tutkijan keskitettävä huomionsa. Näin on menetellyt Engels kirjassaan "Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä". Tutkimuksensa perusteella hän toteaa, että valtio syntyy sukuyhteiskunnan raunioille, aikana, jolloin suku hajoaa perheiksi, alkukantaisen yhteisomistuksen sijalle astuu yksityisomistus, tapahtuu jako omistaviin ja omistamattomiin perheisiin, syntyy ensimmäinen luokkajako, muodostuu ensimmäinen luokkayhteiskunta, orjanomistusjärjestelmä. Ensimmäinen valtio historiassa on **orjanomistajien valtio.** Suojellakseen omaisuuttaan, uusia omistussuhteita, pitääkseen kurissa orjiaan, orjanomistavat tarvitsevat erikoisen koneiston. Ja tämä erikoinen, hallitsevan luokan käsissä oleva, kansasta erillään oleva pakoituskoneisto onkin juuri valtio. Valtio on siis syntynyt luokkaherruuden elimenä toisen luokan kurissapitoa varten. Historian kuluessa on tämä koneisto siirtynyt riistäjäluokalta toiselle, orjanomistajilta feodaaliherroille, näiltä kapitalisteille, mutta olemukseltaan se on pysynyt samana. Ja että nimenomaan nykyaikainen porvarillinen valtio on kapitalistiluokan käsissä oleva ase työtätekevien

kansankerrosten kurissapitämiseksi, sen tulen tuonnempana osoittamaan mahdollisimman havainnollisen suomalaisen ja "fennoskandialaisen" aineiston perusteella.

VALTION TUNNUSMERKIT

Jellinek, Suomessa nyttemin pannaan julistettu porvarillisen valtio-opin klassikko, myöntää, että "valtio ei ole ajateltavissa ilman herruussuhteita", että valtiolle on ominaista pakkovalta (Zwangsgewalt) ja että "valtio on valtio välittömien, valtiollisia tehtäviä hoitavien elinten olemassaolon kautta".

Tuo on kaikki oikein, mutta liian ylimalkaista. Kysymyksen ydin on siinä, mitä ne nuo "välittömiä valtiollisia tehtäviä hoitavat elimet" ovat. Tämän tärkeän kysymyksen on marxilaisuus selvittänyt kaikella asian vaatimalla perusteellisuudella.

Ennen valtion syntyä vallinneelle asiantilalle on luonteenominaista se, että ei ollut mitään suku- ja heimoyhteisöstä erillään olevaa **aseellista mahtia.** Oikeus aseiden omistukseen ja käyttöön oli yhtäläinen kaikille yhteisön jäsenille. Rajoitukset saattoivat tulla kysymykseen vain lasten, naisten ja vanhusten kohdalta, eivätkä niin muodoin merkinneet yhteisön yhden osan aseistautumista toista vastaan. Siihen ei ollut tarvetta alkukantaisen yhteisomistuksen vallitessa. Ei ollut "esivallan miekkaa", sillä ainoa "esivalta" oli suvun tai heimon päämies, jonka valta ei perustunut pakkoon, vaan hänen nauttimaansa kunnioitukseen. "Kaikkien sota kaikkia vastaan" ei ollut suinkaan tunnusmerkillistä yhteisomistukseen perustuneelle alkukommunistiselle yhteisölle. Vasta siinä kehitysvaiheessa, jolloin alkuyhteisö hajoaa, jolloin syntyy yksityisomistus, muodostuu kuilu omistavien ja omistamattomien välille eli toisin sanoen syntyy ensimmäinen **luokkajako,** tulee "kaikkien sota kaikkia vastaan" realiseksi vaaraksi. Tästä johtuu, että väestönosa aseistautuu toista vastaan. Aseiden käyttö tulee omistavan ja hallitsevan luokan, orjanomistajien yksinoikeudeksi. Se, että orjia **käytettiin** asepalveluun ja nimenomaan toisten orjien ruoskijoina ja pyöveleinä, on yhtä ymmärrettävää kuin sekin, että meidän päiviemme kapitalistit teettävät samantapaisen likaisen työn pääasiassa riistämiensä yhteiskuntaluokkien jäsenillä.

Valtio on siis syntymästään saakka ollut oleellisesti hallitsevan luokan aseistautumista hallittavaa luokkaa vastaan. Hallitsevat luokat ovat vaihtuneet, mutta asian ydin ei ole muuttunut. Jokainen uusi valtaan tullut luokka on ensi työkseen luonut oman luotettavan aseellisen mahtinsa, riisunut aseista luokkavihollisensa.

Varsinaisen aseellisen mahdin rinnalle ja täydennykseksi hallitseva luokka luo muita pakoituselimiä, vankiloita, tuomioistuimia jne. Ja se luo ne nimenomaan oman "järjestyksensä", omien etuoikeuksiensa, voimaansaattamiensa omistussuhteiden suojelemiseksi ja pönkittämiseksi.

Mutta emmekö syyllisty yksipuolisuuteen selittäessämme valtion oleellisimmaksi tunnusmerkiksi varsinaisen väkivaltakoneiston: armeijan, poliisin, vankilat ja tuomioistuimet? Eivätkö sellaiset yleishyödylliset laitokset kuin posti, lennätin, rautatiet, koulut jne. ole vähintään yhtä tunnusmerkillisiä?

Eivät ole. Valtio on hyvin ajateltavissa ilman mainittuja yleishyödyllisiä laitoksia, ja sellaisia valtioita on todellisuudessa ollut. Mutta valtio ilman asemahtia ei ole valtio, eikä sellaisia valtioita ole koskaan ollut. Tulee aika, jolloin ei ole valtioita, mutta se tulee silloin kun armeijaa, poliisia, vankiloita ja tuomioistuimia ei enää tarvita.

Ja eikö ole väärin, kun leimaamme poliisin, vankilat ja tuomioistuimet **väkivallan** elimiksi ja nimenomaan jonkin tietyn luokan välikappaleiksi? Mitä väkivaltaa siinä on, kun esim. poliisi ohjaa liikennettä tai taluttaa vanhaa mummoa kadun yli? Onko se luokkasortoa, kun oikeus tuomitsee vankilaan himomurhaajan tai muun rikollisen, joka on yhtä vaarallinen kaikille luokkiin katsomatta?

Ihmisillä, jotka tuollaisia kysymyksiä tekevät, ei ilmeisestikään ole suurta taipumusta johdonmukaiseen ajatteluun, pääasian eroittamiseen sivuseikoista. Puhuessamme valtion tunnusmerkeistä me keskitämme huomiomme siihen, mikä valtiossa on oleellisinta, siihen, mikä tekee valtion valtioksi, eikä kaikkeen siihen mahdolliseen, mitä jokin valtion laitos tai virkamies **saattaa** tehdä. Mummon taluttamiseen kadun yli ei välttämättä tarvita valtiota. Se asia voidaan hoitaa ilman valtiotakin. Mutta hallittavien luokkien kurissapitäminen ei ole mahdollinen ilman väkivaltakoneistoa. Ja siinä on armeijan, poliisin, vankilain ja tuomioistuimien perustehtävä kaikissa luokkayhteiskunnissa. Luokattomassa yhteiskunnassa ei noita laitoksia tarvita.

HASSU OLETTAMUS.

Mutta siirtykäämme näistä marxilaisen valtio-opin yleisistä periaatteellisista väittämistä kotoiselle suomalaiselle maaperällemme tarkastellaksemme, pitävätkö ne paikkansa täällä. Entä jos Suomen valtion lihapatojen ääressä istuvat tannerilaiset puoluepomot ovatkin oikeassa saarnatessaan, että mitään porvariston luokkavaltaa ei Suomessa enää ole olemassakaan, kos-

ka työväki on kuulema päässyt tasavertaiseen asemaan kapitalistien kanssa valtiossa?

Olettakaamme siis, että olemme väärässä väittäessämme, että Suomen nykyinen valtio on kapitalistien luokkaherruutta ja että se onkin päinvastoin jonkinlaista luokatonta, puolueetonta valtaa, jossa työläiset ovat tasavertaisia kapitalistien kanssa. Varoitan jo edeltäpäin, että tällainen hassu olettamus panee nauruhermomme ankaralle koetukselle. Mutta se on terveellistä naurua, jolla me "nauramme ulos" teorian Suomen nykyisen valtion puolueettomuudesta.

Jos siis Suomen valtiossa työläiset ovat tasavertaisessa asemassa kapitalistien kanssa, niin kysymme vilpittömästi ihmetellen: miksi sitten kapitalistiluokka pitää kiinni ehdottomasta yksinoikeudestaan esim. **sotavoimien johtoon?** Miksi Suomen armeijan päällystö on kokoonpantu yksinomaan porvariston edustajista tai muista kapitalismin uskollisista kannattajista, yhden ainoan ajatussuunnan — lähinnä kokoomuslaisen — tunnustajista. Miksei kenraalien joukossa ole ainoatakaan työväenluokan edustajaa, ainoatakaan entistä punakaartilaista? Miksi heidän **kaikkien** pitää olla ehdottomasti **valkoisia?** Jos kerran eletään valtiossa, jossa työläiset ovat tasavertaisessa asemassa, niin heitähän pitäisi kenraaleinakin olla vähintään yhtä paljon kuin porvareita, esim. 50 sadasta. Älköönkä kukaan väittäkö, ettei työläisestä ja pienviljelijästä tule yhtä hyvää kenraalia kuin porvaristakin, punakaartilaisesta yhtä hyvää kuin valkokaartilaisestakin. Sellainen väite sotisi historian todistusta vastaan ja olisi milloin tahansa osoitettavissa valheeksi esim. Neuvostoarmeijan työläis- ja talonpoikaiskenraalien esimerkillä.

Tosiasia kuitenkin on, että porvaristo haluaa jostakin syystä säilyttää nykyisen armeijan omana laitoksenaan, omien miestensä käsissä. Emme halua kiistää siltä tätä oikeutta, mutta kysymme tuon kehutun puolueettomuuden ja tasavertaisuuden nimessä: eikö työläisillä ole yhtäläinen oikeus perustaa **omaa luokka-armeijaansa,** jonka johtoportaat olisivat työväenluokan uskollisten kannattajien käsissä ja jonka kenraalikunnan muodostaisivat esim. entiset punakaartilaiset?

Samantapaiset kysymykset risteilevät aivoissamme **poliisia** ajatellessamme. Hassun olettamuksemme mukaan on poliisikin puolueeton, kapitalisteista täysin riippumaton laitos. Mutta mikä ihme ja kumma siinä on, että aina kun se pamputtaa ja ampuu, niin se pamputtaa ja ampuu työläisiä eikä vahingossakaan kapitalisteja? Myönnettäköön, että tuo on aikalailla omituista työläisten tasavertaisuutta kapitalistien kanssa.

Oletamme edelleen, että **oikeuslaitos** Suomen nykyisessä valtiossa ei ole porvariston asiaa palveleva luokkalaitos, vaan että se on puolueiden ja luokkien yläpuolella, ja kysymme kainosti: miksi sitten pitää olla niin, että kaikki tuomioistuimet ylimmästä alimpaan ovat yksinomaan kapitalistiluokan uskottujen hallussa. Miksi aina sattuu käymään niinpäin, että kun nämä tuomioistuimet käsittelevät työläisten ja kapitalistien välisiä selkkauksia, ne asettuvat ehdottomasti **kapitalistien puolelle työläisiä vastaan?** Ajateltakoon vain, mikä äläkkä siitä nousisi, jos uskaltaisimme ehdottaa kommunistia tai muuta työväenluokan edustajaa johonkin tuomarinvirkaan. Hänet leimattaisiin jo etukäteen "kykenemättömäksi" ja "epäpäteväksi", jolla tarkoitettaisiin hänen haluttomuuttaan hoitaa virkaansa sillä tavalla kuin kapitalistien etu vaatii. Jotta saataisiin jonkinlaiset takeet siitä, että oikeuslaitoksen toiminta vastaisi kaikkien kansalaisten etua, kansan oikeudentuntoa, olisi tuomarit valittava mahdollisimman kansanvaltaisella tavalla ja heidän pitäisi olla tilivelvollisia valitsijoilleen ja koska tahansa eroitettavissa. Näinhän tosiasiassa menetellään siellä, missä valta tosiaankin kuuluu kansalle, esim. Neuvostoliitossa.

Kysymme ihmetellen: miksei meillä Suomessa menetellä samalla tavalla? Selitys voi olla vain siinä, että kapitalistiluokka haluaa jostakin syystä säilyttää omat luokkatuomioistuimensa ja uskoa tuomarin tehtävät vain lähinnä kokoomuslaisesti ajattelevien henkilöiden käsiin.

Olkoon niin! Mutta koska me olettamuksemme mukaan elämme valtiossa, jossa työläiset ovat tasavertaisia kapitalistien kanssa, niin siitähän seuraa aivan itsestään, että työläisilläkin pitäisi olla oikeus perustaa **omia tuomioistuimiaan,** jotka vastavuoroisuusperiaatteen mukaan mätkisivät luokkatuomioita kapitalisteille ja heidän edustajilleen. Niinpä ne esimerkiksi palkkataistelujen yhteydessä tuomitsisivat asianomaisia työnantajia kapinasta, porvarilehtien toimittajia kapinakiihoituksesta jne.

Yhtä johdonmukaista olisi — tasavertaisuuden nimessä — että työväenluokalla olisi **omat vankilansa** ja keskitysleirinsä (eli hienommalla nimellä "turvasäilönsä") niiden henkilöiden eristämistä varten, joita työväenluokka pitää rikollisina tai poliittisesti epäluotettavina.

Riittänee. Olemme saaneet tarpeeksi selvän käsityksen sen huumorin laadusta, jota silloin viljellään, kun väitetään Suomen nykyisen valtion olevan puolueettoman, luokkien yläpuolella olevan laitoksen. Kun leuhkitaan, että riistetty on Suomen valtiossa päässyt tasavertaiseen asemaan riistäjänsä kanssa, työmies kapitalistin kanssa, muonamies suurtilallisen kanssa, niin sehän on vain mätä, mauton vitsi, jolla pilkataan työläistä ja muonamiestä.

ONKO VALTIO IKUINEN?

Se, mitä edellä on sanottu valtiosta luokkaherruuden elimenä ja armeijasta, poliisista, tuomioistuimista ja vankiloista valtion oleellisimpina tunnusmerkkeinä, saattaa miellyttää marxilaisuuden vihollisia vain sikäli, että tämä myöntää uudentyyppisenkin sosialistisen valtion luokkaluonteen ja sen, että työväenluokkakin tarvitsee valtiossaan mainitunlaisia pakoituselimiä.

Suomme mielellämme vastustajillemme tuon pienen ilon, vaikka meidän onkin kohta heitettävä lusikallinen tervaa heidän hunajatynnyriinsä. Myönnämme, että armeija — ellei puhuta pelastusarmeijasta, — poliisi, tuomioistuimet ja vankilat eivät ole hyväntekeväisyyslaitoksia sosialistisessakaan valtiossa. Ne ovat pakoituselimiä, kurissapitoelimiä jokaisessa valtiossa, niin sosialistisessa kuin kapitalistisessakin. Ellei ketään tarvitsisi pitää "aisoissa", ei tuollaisia laitoksia tarvittaisi.

Mutta me marxilaiset emme ole lainkaan niin ihastuneita kurissapitämiseen, että haluaisimme ikuistaa valtiota. Me päinvastoin työskentelemme kaikin voimin sellaisen asiaintilan jouduttamiseksi, jolloin ei enää ole ketään kurissapidettävää ja jolloin valtiota ei enää tarvita. Tämä pyrkimys, kuten kaikki muutkin meidän pyrkimyksemme, vastaa historian tosiasiallista kehityskulkua. Meidän teoriamme sanoo, että **valtio on ohimenevä laitos ihmiskunnan historiassa.** Yhtä varmaa kuin on se, että on ollut aika, jolloin valtiota ei vielä ollut, yhtä varmasti tulee aika, jolloin valtiota ei enää ole ja jolloin yhteiskunta, Engelsin kuuluisan sanonnan mukaan, "siirtää koko valtiokoneen sinne, minne se silloin on kuuluva: muinaismuistojen museoon, rukin ja pronssikirveen viereen".

Milloin tämä aika tulee? Tähän kysymykseen saamme vastauksen, kun muistamme, että valtio on syntynyt yhteiskunnan jakautuessa luokkiin ja että se on koko olemassaolonsa ajan pysynyt luokkaherruuden elimenä. Niin kauan kuin yhteiskunta on jakautuneena luokkiin, joiden edut ovat ristiriidassa keskenään, ei valtion "lakkauttamisesta" voi olla puhettakaan. Vasta luokattomassa kommunistisessa yhteiskunnassa käy valtio tarpeettomaksi, sillä ei ole mitään tekemistä. Ja juuri tällaista yhteiskuntaa kohti kehitys maailmassa kulkee.

Mutta siirtyminen kapitalistisesta luokkayhteiskunnasta luokattomaan kommunistiseen yhteiskuntaan ei tapahdu kädenkäänteessä. Se on pitkäaikainen kehitysprosessi, kuten marxilainen teoria on alun pitäen osoittanut ja kuten Neuvostoliiton kokemuksesta tiedämme. Luokkia ei myöskään poisteta maailmasta tuhoamalla jonkin yhteiskuntaluokan jäseniä, vaikka taantumuksellinen mörköpropaganda suvaitsee niin uskotella. Luokat häviävät **luokkina** tuotantovälineiden yhteisomistukseen perustuvan uuden, sosialistisen tuotantotavan pohjalla, joka tekee mahdottomaksi ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston.

Ja juuri tätä tehtävää, sosialistisen tuotantotavan voimaansaattamista, kehittämistä ja suojelemista varten työväenluokka tarvitsee oman valtionsa. Tämäkin valtio on luokkaherruutta, kuten kaikki muutkin. Varsinkin alkuaikoina, välittömästi riistäjäluokkien vallasta suistamisen jälkeen, jatkuu luokkataistelu sillä eroituksella vain, että hallitsevat ja hallittavat ovat vaihtaneet paikkaa. Tässä vaiheessa on sosialistisenkin valtion päätehtävänä luokkavihollistensa kurissapitäminen, niiden aseellisen vastarinnan, sabotaashin ja kaikenlaisten vastavallankumouksellisten vehkeilyjen murtaminen.

Mutta sitä mukaa kuin sosialistinen tuotantotapa lujittuu ja vakiintuu, muuttuvat myöskin luokkasuhteet. Riistäjäluokkien taloudellisen mahdin tultua murretuksi putoaa todellisuuspohja pois niiden olemassaololta luokkina, luokkavastakohdat hälvenevät. Entisten riistäjäluokkien jäsenet muuttuvat vähitellen sosialistisen yhteiskunnan tasa-arvoisiksi jäseniksi. Valtio sanan varsinaisessa mielessä, luokkaherruuden elimenä, "sisäisen vihollisen" kurissapitovälineenä, esittää yhä suuremmassa määrin **katoavaa osaa.** Ja sitä mukaa kuin sosialismin voittokulku kansainvälisessä mitassa edistyy, sitä mukaa kuin sosialistinen järjestelmä tulee hallitsevaksi yhä useammassa maassa, vähenee myöskin ulkoapäin tulevan hyökkäyksen vaara, ja valtion toinen tehtävä, maanpuolustus ulkoista vihollista vastaan käy aiheettomaksi, sotalaitosta ei enää tarvita. Valtion päätehtäväksi muodostuu yhä suuremmassa määrin rauhanomainen rakennustyö, kunnes tulee aika, jolloin sitä ei enää tähänkään tehtävään kaivata. Valtio käy tarpeettomaksi alalla toisensa jälkeen, se lakkaa asteettain olemasta eli "kuoleentuu", kuten Engels sanoo.

Tältä pohjalta lähtien ymmärrämmekin mielestäni parhaiten sitä Engelsin huomattavaa lausuntoa, että työväenluokan hallitsema sosialistinen valtio "ei ole enää valtio sanan varsinaisessa mielessä". Hän käyttää siitä myös nimitystä "puolivaltio". Työväenluokan valtiota ei saa heittää samaan läjään riistäjäluokkien hallitsemien valtioiden kanssa. Niiden välillä on oleellinen ero. Sosialistinen valtio on maailmassa ensimmäinen valtio, joka edustaa kansan suurta enemmistöä. Sikäli kuin sen täytyy suorittaa kurissapitotehtäviä, nämä kohdistuvat pientä vähemmistöä, riistäjäluokkia ja niiden jätteitä vastaan. Totuus onkin, että väkivalta esittää sosialistisessa valtiossa monin verroin pienempää osaa kuin

missään aikaisemmassa valtiossa, vaikka tietty propaganda ymmärrettävistä syistä yrittääkin tehdä siitä suuremman "numeron".

Se toimintaselostus, jonka J. V. Stalin teki bolshevikkipuolueen XVIII edustajakokoukselle vuonna 1939, antaa hyvin elävän käsityksen valtion "kuoleentumisen" konkreettisista teistä Neuvostoliitossa. Stalin lausui:

"Sotilaallisen kukistamisen tehtävä maamme sisällä on tullut tarpeettomaksi — kuoleentunut, sillä riisto on hävitetty, riistäjiä ei ole enää eikä ole ketään kukistettavana... Nyt on meidän valtiomme päätehtävänä maamme sisällä rauhanomainen taloudellis-organisatoorinen työ sekä kulttuuri- ja kasvatustyö. Mitä tulee armeijaamme, rankaisuelimiimme ja tiedustelulaitokseen, niin niiden kärki ei ole enää käännetty maamme sisäpuolelle, vaan ulospäin, ulkonaisia vihollisia vastaan".

Mutta kehitys kulkee eteenpäin sellaista asiaintilaa kohti, jolloin valtio käy kokonaan tarpeettomaksi. Milloin tämä aika tulee? Lenin vastaa tähän kysymykseen:

"Valtio voi tyyten kuoleentua silloin, kun yhteiskunta toteuttaa säännön: 'Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan', siis silloin, kun ihmiset siinä määrin tottuvat noudattamaan yhteiselämän perussääntöjä, että he vapaaehtoisesti tulevat tekemään työtä kykyjensä mukaan". (Lenin: "Valtio ja vallankumous", suom. painos, sivu 88).

Tällaiseen asiaintilaan, kommunistiseen yhteiskuntaan siirtymisen perusedellytyksenä on tuotantovoimien kehittäminen, **tuotteiden runsauden** lisääntyminen ennenkuulumattomassa määrässä. Neuvostoliitossa parhaillaan toteutettavia valtavia luonnonuudistussuunnitelmia ajatellessamme ymmärrämme, millaista tärkeää osaa valtio esittää tämän tehtävän suorittamisessa. Tuotantoprosessien johtamiseen ei yleensä puhuen valtiota tarvita. Sitä tarvitaan ihmisten hallitsemiseen. Mutta **tuotantosuhteiden muuttamisessa, uuden yhteiskunnan perustan laskemisessa** on valtiolla tärkeä tehtävänsä.

On kysytty, eikö Neuvostoliitossa olisi jo aika heittää koko valtiolaitos historian romukoppaan "rukin ja pronssikirveen viereen", koska riistäjäluokkia ei enää ole ja kommunistisen yhteiskunnan perustan luominen edistyy nopeaa vauhtia. Tämän kysymyksen tekijät ovat muistaneet Engelsin tunnetun lauseen, mutta unohtaneet sen kansainvälisen tilanteen, jossa kommunismia Neuvostoliitossa rakennetaan, sen hyvin oleellisen seikan, että hyökkäyssodan uhka Neuvostoliittoa vastaan on yhä edelleenkin olemassa. Edellämainitussa toimintaselostuksessaan Stalin antoi tähän kysymykseen selvän vastauksen:

"Säilyykö meillä valtio myöskin kommunismin kohdalla?

Säilyy, jos kapitalistista ympärysketjua ei ole hävitetty, jos ei ole poistettu ulkoapäin uhkaavien sotilaallisten päällekarkausten vaara. Ymmärrettävää kuitenkin on, että meidän valtiomme muodot tulevat taaskin muuttumaan sisäisen ja ulkoisen tilanteen muutosten mukaisesti.

Valtio ei säily, vaan kuoleentuu, jos kapitalistinen ympärysketju tulee hävitetyksi, jos se vaihtuu sosialistiseksi ympäristöksi".

Ymmärrämme hyvin, että tämä Stalinin lausunto ei ole ristiriidassa valtion kuoleentumista koskevien marxilaisuuden perusajatusten kanssa, vaan niiden täydentämistä ja konkretisointia. Sosialistinen valtio on maailmanhistorian viimeinen valtio. Tämä valtio tulee vähitellen tarpeettomaksi, "kuoleentuu", mutta kukaan marxilainen ei ole pyrkinyt edeltäkäsin määrittelemään tämän kuoleentumisen eri vaiheiden määräaikoja. Kaikki riippuu konkreettisista olosuhteista, ajasta ja paikasta.

*

Näistä valtion tulevaisuutta koskevista teoreettisista kysymyksistä siirrymme jälleen "valtioon sanan varsinaisessa mielessä", luokkayhteiskuntaan, kysymykseen diktatuurista ja demokratiasta.

Puoluetyön kysymyksiä

ARVO LAIHO:

Piirikokoukset IX edustajakokouksen päätösten toteuttajina

Puolueemme säännöistä ilmenee paitsi sen ohjelmaa ja tarkoitusta, myös miten se rakentuu organisatoorisesti. Elimellisessä vuorovaikutuksessa keskenään olevat ja toimivat yksilöt — ryhmät, perus-, alue- ja piirijärjestöt, muodostavat Keskuskomitean johdolla kokonaisuuden, Suomen Kommunistisen Puolueen, jonka johdolla Suomen työväenluokka suorittaa sille kuuluvat historialliset tehtävät maassamme.

Mikä asema ja tehtävä piirijärjestöllä on puolueemme organisatiossa? Tarkoin määrätyn alueen puitteissa 17 piirijärjestöämme piirikomiteoittensa johdolla toteuttaa puolueemme yleistä politiikkaa, joka ilmenee puolueen edustajakokouksen päätöksissä. Ne toteuttavat sitä kunkin toiminta-alueensa erikoisissa olosuhteissa.

Marxilaisena puolueena tehtävämme ei ole vain selittää, vaan myös muuttaa maailmaa. Tästä seuraa, että jokaisesta piirijärjestöstämme on tultava todellinen voimayksikkö, jonka elimet ja jäsenet mitä aktiivisemmin osallistuvat kaikkinaiseen poliittiseen toimintaan ei vain tarkoituksella täyttää osatavoitteita, vaan myös pakottaa lopullinen voitto tulemaan nopeammin.

PIIRIJÄRJESTÖJEN EDUSTAJAKOKOUSTEN JA NIIHIN VALMISTAUTUMISEN MERKITYS.

Puolueemme IX:n edustajakokouksen päätökset rauhantyön voimistamisesta, työväenluokan yhteisrintaman rakentamisesta, laajan kansalaisrintaman muodostamisesta ja puolueen lujittamisesta ovat mitä läheisemmässä yhteydessä työtätekevien joukkojen tarpeisiin, niiden toteutumisesta riippuu kansamme elämä tulevaisuudessa. Siksi ne ovat myös edessäolevien piirikokousten peruskysymyksiä, joiden toteuttamiseksi piirikokoukset tulevat määrittelemään edessäolevat tehtävänsä.

Kerran vuodessa kokoontuvalla piirijärjestön varsinaisella edustajakokouksella piirin arvovaltaisimpana elimenä on mitä tärkein osuus puolue-elämässämme. Sille on parhaiten mahdollista, omat toiminta-alueensa erikoisuudet huomioon ottaen, arvioida alueellaan poliittinen tilanne, tehty työ, järjestöjen tila sekä määritellä konkreettiset tehtävät eteenpäin.

Tarpeeksi **ajoissa ja hyvin valmisteltuna** piirikokouksesta voi tulla poliittisesti korkeatasoinen, aatteellisesti innostava tilaisuus, joka lujittaa puoluetta ja kohottaa sen taistelukykyä. Silloin piirikokous on täyttänyt tehtävänsä. Myöhään ja hätiköiden valmisteltuna kokouksen tulos voi muodostua toisenlaiseksi. Siksi ei riitä, että piirikomitea lähettää kokouskutsut perusjärjestöille, vuokraa kokoushuoneen ja hoitaa muut näihin verrattavat käytännölliset toimenpiteet. Ei, tarvitaan mitä huolellisinta poliittista valmistautumista kytkemällä tähän valmistautumiseen mukaan koko puoluekoneisto piirin puitteissa, ennen kaikkea sen herkin osa, puolueaktiivi.

Ensinnäkin kokoukselle on tarpeeksi tehokkain toimenpitein turvattava **riittävä, kaikkia perusjärjestöjä käsittävä osanotto.** Matkan rahoitusvaikeudet eivät saa tällöin olla esteenä. Mitä suurinta vastuuttomuutta osoittaa sellainen edustajaksi valittu toveri, joka jättäen saapumatta tilaisuuteen laiminlyö lisäksi ilmoittamisen vastaaville tovereille estetyksi tulostaan. Useissa piireissä on tullut tavaksi, että perusjärjestöt lähettävät sääntömääräisesti valittujen edustajien lisäksi osanottajiksi muitakin tovereita ja tämä onkin paikallaan, sillä myös piirikokoukset voivat erinomaisella tavalla toimia jäsenten kommunistisen kasvatuksen välikappaleina. Piirikomitean ja sen käytettävissä olevan aktiivin avulla voidaan myös ohjata edustajain valinta niin, että varsinkin naisia ja nuorempaa jäsenistöä tulee valituiksi.

On lähdettävä siitä, ettei valittu edustaja tule vain seuraamaan kokousta, vaan ottaa siihen aktiivisesti osaa, valmistautuu tehtäväänsä jo etukäteen, ottamalla selvää paikkakuntansa poliittisesta ja taloudellisesta tilanteesta, puoluejärjestönsä työstä jne. Erittäin hyvänä on pidettävä sellaista käytäntöä, että **piirikokousedustajat käyvät kaikissa puolueryhmissä sekä ennen että jälkeen piirikokouksen selvittämässä puoluetyön kysymyksiä,** keskustellen toverien kanssa, näiltä "eväitä" ottaen ja antaen. Erittäin suuri merkitys piirikokouksen tapaisessa suuressa kollektiivisessa neuvonpidossa on sellaisilla puheenvuoroilla, joissa osoitetaan miten on voitettu työssä esiintyvät vaikeudet, joissa tuodaan esille kokemusperäisiä

esimerkkejä työstä ja hyvistä työtuloksista. Ne auttavat toisiakin paneutumaan työhön entistä rohkeammin ja määrätietoisemmin.

Piirikomiteoilla on edustajakokousten yhteydessä erinomainen tilaisuus osoittaa pystyväisyytensä. Joka suhteessa hyvin organisoitu tilaisuus, joka antaa vakuuttavan kuvan todella järjestäytyneestä etujoukosta, on osoitus puolueemme voimasta, joka ei voi olla kohottamatta piirikomitean auktoriteettiä. Piirikeskuksen ennakkovalmisteluihin kuuluvat sellaiset seikat kuin kollektiivisesti tapahtuvat organisatooriset ja propagandistiset valmistelut sanomalehdissä, toimintaselostusten ja päätöslauselmaehdotusten laatiminen sekä kaikkinainen muu valmistelu työntarkistuksineen. Näiden toimenpiteiden progressiivinen nousu kokouspäiväin lähestyessä varmistaa poliittisesti tärkeän tilaisuuden onnistumisen.

EDUSTAJAKOKOUKSET AATTEELLISINA INNOSTAJINA

Puolueellemme on ominaista korkea aatteellisuus. Se ei voi olla heijastumatta edustajakokoustemme ulkonaisistakaan puitteista. Osittain tästäkin syystä puolueemme IX:s edustajakokous muodostui niin unohtumattoman vaikuttavaksi kuin se muodostui. Kukapa ei muistaisi, miten työtätekevät kautta maan eri tavoin tervehtivät lämpimästi puoluetta, osoittaen täten sille luottamustaan. Erittäin kohottavaksi muodostui hetki, jolloin 100 nuorisoliittolaista juhlallisin menoin liittyi puolueen riveihin. Pyrkimyksiämme ilmentävät tunnukset, taisteluliput ja muut kehykset kuvastavat osaltaan liikkeemme sisäistä hehkua ja voimaa.

Eräissä piirijärjestöissä on tullut tavaksi, edustajakokousten yhteydessä annettujen tunnustusten ohella, **palkita hyvistä työsuorituksista** esim. luovuttamalla piirijärjestön kunnialippu parhaisiin työtuloksiin päässeille perusjärjestöille. Tällä onkin kannustava merkitys. Erikoisesti IX:n edustajakokouksen jälkeen on, osoituksena jäsenistömme aktiivisuudesta, sen puolueisuuden korkeasta tasosta, useissa puoluejärjestöissä kohonnut ennennäkemätön into toteuttaa käytännössä, oma-aloitteisesti, edustajakokouksen päätöksiä. On tehty satoja **henkilökohtaisia työlupauksia** eri puoluetyön aloilta. Useita tällaisia tavoitteita on jo täytetty ja toiset ovat täyttymässä. Tämä merkitsee huomattavaa etenemistä työssämme. Meidän on edustajakokouksissa ja muissakin yhteyksissä nähtävä tämän liikkeen edistyksellisyys, sen merkitys työmme voimistajana ja tehtävä kunniaa siihen osallistuneille tovereille. Tällainen aktiivisuus jos mikään, muodostuessaan jatkuvaksi ja samalla laajentuen, lujittaa puoluettamme ja sen vaikutusta työtätekevään kansaan.

Piirikokouksessa ilmenevä aatteellinen innostus ja juhlavuus ei voi eikä saa merkitä suinkaan mitään paraatitouhua ja sisällyksetöntä jaarittelua tai huitomista. Ei, on paneuduttava vakavasti ja kommunistisella rehellisyydellä niihin suuriin kysymyksiin, jotka ajallemme ovat ominaisia sekä niihin suuriin tehtäviin, jotka puolueemme on ottanut itselleen. Tällöin ei ole lähdettävä siitä, onko tämä tai tuo IX:n edustajakokouksen tai sitä täydentävä Keskuskomitean päätös paikallaan, vaan siitä, millä tavoin nämä päätökset voitaisiin parhaiten konkretisoida paikallisiin olosuhteisiin, toteuttaa ne käytännössä mahdollisimman tehokkaasti.

Joissakin piirijärjestöissä saattaa olla vakavia heikkouksia organisatio-, kasvatus- tai joukkotyön alalla. On rikos vaieta niistä tai suhtautua välinpitämättömästi niiden olemassaoloon. **Heikkouksien avoin tunnustaminen ja syiden esillevetäminen ovat ensimmäisiä toimenpiteitä niistä pääsemiseksi.** Siinäkään tapauksessa, jos piirijärjestössä ilmenee periaatteellista erimielisyyttä jostakin kysymyksestä tai suoritetusta toimenpiteestä, ei pidä pelätä kysymyksen esilleottoa. Käsittelyn pitää vaan tapahtua periaatteellisella pohjalla puolueemme sääntöjä sekä oikeassa järjestyksessä tehtyjä päätöksiä ohjeena pitäen. Toveri Stalin osoittaa, ettei pidä pelätä ristiriitaisuuksia puolueessa. Niiden periaatteellisen selvittämisen kautta, vakuuttamisen menetelmää käyttäen, taistelussa ei-kommunistisia virtauksia vastaan, puolueemme lujittuu, sen jäsenet kasvavat tietoisuudessa.

PUOLUEEMME ON TAISTELUPUOLUE

Hyvin suoritettu poliittinen valmistelu tekee mahdolliseksi esilläolevien kysymysten monipuolisen periaatteellisen käsittelyn puolueessamme, auttaa meitä ymmärtämään ajankohtaisten asettamustemme sisällön oikein ja avartaen näköalojamme eteenpäin. Keskuskomitean sekä piirikomitean edustajain **huolella laaditut tilanne- ja työselostukset ovat pohjana laajalle keskustelulle, jolle on ominaista saavutusten ja hyvien työtulosten tunnustuksiteko, heikkouksien ja puutteiden avoin paljastaminen sekä ulospääsykeinojen etsiminen niistä.** Tällöin käytämme aina erinomaista työmme lujittamisen asetta, oikeasisältöistä **kritiikkiä ja itsekritiikkiä,** joiden harjoittamisessa voidaan näyttää hyvää esimerkkiä juuri piirikomiteain taholta.

On muistettava, että puolueemme on taistelupuolue, joka nykyisissä kärjistyneen luokkataistelun olosuhteissa panee kovan kovaa

vastaan. Tästä seuraa, etteivät **toimettomuutta puolustavat, vaikeuksien edessä taipuvat, vastustajan harjoittamaan terroriin alistumiseen tähtäävät käsitykset voi saada ymmärtämystä ja tukea puoluekantaisen aktiivisen jäsenistön taholta.** Meillä annetaan arvoa luovalle työlle, aloitteellisuudelle sekä rohkealle esiintymiselle rauhan ja työväenluokan asian puolesta.

MIHIN KYSYMYKSIIN PÄÄHUOMIO.

Tehtävämme piirijärjestöjen edustajakokouksissa **on käsitellä työtä rauhan puolesta** sekä yleisesti että paikallisesti, arvioiden puoluejärjestöjen osuutta tässä arvokkaassa työssä. Miten tätä työtä on tehty, miten on osallistuttu rauhanvetoomuskamppailuun, miten on paljastettu sodanlietsojat ja miten on pystytty torjumaan kansallemme turmiollisen amerikkalaissuuntauksen leveneminen julkiseen elämään, kansalaisten koteihin, siitä piirikokousten on esitettävä arvionsa. Tehdyn arvion jälkeen määritellään tehtävät ja tavoitteet uudelleen, lähtien siitä tosiasiasta, että kysymys rauhasta ja sodasta yhdistyy ensiarvoisena kysymyksenä kaikkinaiseen yhteiskunnalliseen elämään.

Tehtävämme on **suorittaa yhteenveto työväen yhteisrintaman rakentamisessa saavutetuista tuloksista,** tuoda esille jo hankitut hyvät kokemukset, arvostella puutteellisuuksia työssä ja oikaista vielä mahdollisesti esiintyviä virheellisiä katsomuksia yhteisrintaman rakentamisen välttämättömyydestä ja siitä, mille pohjalle tämä yhteisrintama voi rakentua. Työpaikkatyömme laatu ja laajuus joutuu silloin aivan erikoisen tarkastuksen kohteeksi. On todennäköistä, että kaikissa piirijärjestöissä voidaan jo nyt osoittaa huomattavasti parempia tuloksia kuin esim. vuosi sitten, siksi tarmokkaasti on asiaan tarttuttu. Työpaikoilla työskenteleville tovereille on varattava tarpeeksi aikaa kertoa, miten he rakentavat tehtaistaan ja työpaikoistaan työväenluokan linnakkeita. Piirikokous antaa ohjeet ja hyväksyy tunnukset valmistauduttaessa toukokuun 1 päivän yhdistyneen työväenluokan voimanosoituksiin.

Mistä ja miten koostuvat ne ainekset, joista voi rakentua **kansalaisrintama maamme riippumattomuuden ja rauhan suojaksi?** Valmistautuminen sotaan, tähän liittyvä riiston asteen kasvaminen, kansalaisoikeuksien polkeminen, koskee kaikkia tavallisia kansalaisia, pientä kourallista lukuunottamatta, jotka tätä kehitystä ohjailevat ja siitä hyötyvät. Yhdistäviä tekijöitä voidaan löytää sekä suurissa että pienissä kysymyksissä ja oikealla tavalla tehty aloite ei voi olla johtamatta yhteisiin esiintymisiin, jolloin epäterveelle kehitykselle voidaan

panna sulku ja henkiset sekä aineelliset voimavarat sijoitetaan rauhalliseen rakennustyöhön kansamme ja itsenäisen isänmaamme onneksi. Syvennyttäessä tähän kysymykseen piirikokouksissa on syytä muistaa tunnus "ei saa koteloitua".

Kun tehdään **yhteenveto puolueen sisäisen elämän kysymyksistä,** tähtäimenä sen yhtenäisyyden lujittaminen, taistelukyvyn kohottaminen, on parasta ottaa lähtäkohdaksi piirikomitean johtavan osuuden analyysi. Miten se on täyttänyt tehtävänsä piirin johtavana puolue-elimenä, miten ohjannut työpaikkaosastojen, miten maaseudun perusjärjestöjen työtä? Millä tavoin ja tuloksin toteutetaan työn tarkistuksen tärkeätä osuutta? Miten se on kasvattanut eri alojen aktiivia ja miten käyttänyt tämän aktiivin elävää voimaa niin jokapäiväisessä työssä kuin erikoisissa kamppailukysymyksissä?

IX:n edustajakokouksen päätökset puolueemme rakentamisen kysymyksissä ovat se kallioperusta, jonka päällä seisten me emme voi erehtyä työssämme puolueen lujittamisessa emmekä voi olla saavuttamatta yhä suurenevia tuloksia siinä, samoin kuin kasvavia voittoja ulospäin suuntautuvassa työssämme.

PÄÄTÖKSET TUNNETUKSI JA KÄYTÄNTÖÖN — AKTIIVIN AVULLA.

On selvää, että piirijärjestön edustajakokous vastaa tarkoitustaan vain silloin kun sen työskentelyn tulokset tulevat näkymään myös käytännössä. Edellytyksenä on tällöin ensinnäkin se, että organisatoorisin toimenpitein **varmistetaan piirikokouksen tekemien päätösten periaatteellinen käsittely perusjärjestöissä sekä sen jälkeen niiden toteuttaminen käytännössä** paikkakunnittain. Toiseksi päätösten pitää olla sen laatuisia, että ne voidaan, suunnitelmallisuutta noudattaen, viedä lävitse määräaikoina. Tärkeätä on kussakin tapauksessa, olosuhteet huomioon ottaen, löytää ne a v a i n k y s y m y k s e t, joihin voimia keskittäen saadaan aikaan etenemistä muissakin kysymyksissä. Päätösten on oltava siten laadittuja, että ne auttavat puoluejärjestöjä ja jäsenistöä heidän jokapäiväisessä puoluetyössään.

Jo nyt selvästi nähtävissä oleva työn tason kohoaminen ja työtulosten kasvu osoittavat IX:n edustajakokouksen päätösten olevan mitä realisimpia ja nousevan paikkansapitävien asettamusten pohjalta. Niihin perustuen, liittäen mukaan piirin erikoistehtävät, voivat piirijärjestöjen edustajakokousten päätökset muodostua lähtökohdaksi toiminnallisuuden kohoamiselle kaikkinaisessa puoluetyössämme.

Paitsi perusjärjestöjen piirikokousedustajain, nojaa piiriko-

mitea piirikokousten päätösten tunnetuksiteossa ja käytäntöönsoveltamisessa ennen kaikkea sen käytettävissä olevaan puolueaktiiviin. Tämä puolueemme käyttöaineen ja omantunnon panos puolue-elämässä takaa sen, ettei "tuli pääse sammumaan", etteivät päätöslauselmat jää pelkiksi kirjaimiksi ja sanoiksi paperilla, vaan tulevat omaksutuiksi periaate- ja työohjeina sekä toteutetuksi elävässä elämässä työväenluokkamme ja kansamme onneksi.

Miten sanoikaan tov. O. W. Kuusinen suomalaiselle valtuuskunnalle Moskovassa: "Kapitalismi Suomessa ei ole niin voimakas kuin miltä se tahtoo näyttää. Yhdistämällä voimansa Suomen työväenluokka voi voittaa porvariston ja kansa tulee maansa isännäksi." Tavoitteemme ovat lähempänä täyttymistään kuin luulemmekaan.

STEFAN STASZEWSKI:

Tervehdys IX puoluekokoukselle

Julkaisemme oheisena Puolan Yhtyneen Työväenpuolueen edustajan tov. Stefan Staszewskin tervehdyksen puolueemme IX edustajakokoukselle.

Suomen ja Puolan työväenliikkeen historiassa on paljon yhteisiä piirteitä. Maittemme työväenliike kävi yhteisen vallankumoustaistelun koulun Venäjän proletariaatin kanssa olemassaolonsa ensi päivistä, aina Lokakuun vallankumoukseen asti. Yhdessä Venäjän työväenliikkeen kanssa läpäisi työväenliikkeemme tämän kauden taantumus- ja vallankumousvuodet, häviöiden ja voittojen vuodet.

Leninin ja Stalinin aatteiden ja Neuvostoliiton kommunistisen puolueen sankarillisen esimerkin vaikutuksesta muovautuivat proletariaattimme etujoukot kommunistisiksi puolueiksi, jotka asettuivat kansojensa johtoon. Taistelussa työväenluokan ja kansan johtamiseksi me olemme kulkeneet pitkän taistelutaipaleen taistelussa kansalliskiihkon ja opportunismin myrkkyä vastaan, jota porvaristo on soluttanut omiensa ja erikoisesti oikeistososialidemokraattisten agenttiensa kautta työtätekevien joukkojen keskuuteen.

Voitokas Lokakuun vallankumous, jonka 34-vuotispäivää me tulemme lähipäivinä viettämään, julisti Puolan ja Suomen itsenäisyyden. Kukistaen väkivaltaisesti työtätekevien joukkojen vallankumouksellisen nousun kapitalistit ja tilanherrat kaappasivat vallan omiin käsiinsä. Yli 20 vuotta oli Puola työväenluokan ja talonpoikaiston rajoittamattoman riiston, köyhyyden ja työttömyyden klassillinen maa, hillittömän fasistisen terrorin maa. Tilanherrat ja kapitalistit muuttivat oikeistososialidemokraattisten johtajien tuella maamme toisten kansojen erikoisesti miljoonien ukrainalaisten ja valkovenäläisten vankilaksi.

Ulkoisten imperialistien ja kotimaisten kapitalistien ja tilanherrojen tahtoa toteuttaen Pilsudskin ja hänen seuraajiensa hallitukset ohjasivat Puolan valtion syntymästään lähtien sotaseikkailujen politiikkaan Neuvostoliittoa vastaan, loppumattoman neuvostovastaisen provokation politiikkaan, jonka tarkoituksena oli pitää yllä ainaista jännitystilaa Puolan ja Neuvostoliiton välisissä suhteissa. Puolan porvaristo pelkäsi lähentymistä Neuvostoliittoon ja hyvien naapuruussuhteiden järjestämistä kuin myrkkyä, huolimatta siitä, että vain tämä olisi muodostanut varman takeen Puolan turvaamiselle imperialistisen Saksan hyökkäykseltä, kasvavan hitlerismin vaaralta. Sen sijaan Puolan taantumukselliset kaavailivat yhteistä sotaretkeä Neuvostoliittoa vastaan Hitlerin kanssa. Puolan taantumuksellisten, Pilsudskin ja Bekin politiikka johti maan perikatoon. Puola osoittautui puolustuskyvyttömäksi hitleriläisten hyökkäyksen aikana. Se sai maksaa tästä miljoonia uhreja. Alkoi hitleriläisten miehittäjien pimennyskausi, jolloin kansaamme välittömästi uhkasi sukupuuttoon häviäminen.

Hitleriläisen miehityksen vuosina kansamme ei hetkeksikään riisuutunut aseista huolimatta porvariston petollisista yrityksistä. Se taisteli miehuullisesti, niinkuin kuuluukin kansalle, joka pitää kiinni vapaudestaan. Mutta maamme vapautui vain sen ansiosta, että Neuvostoliitto murskasi Saksan fasismin. Toisen kerran maamme historiassa Neuvostoliitto auttoi meitä saavuttamaan riippumattomuuden ja pelasti maamme hävitykseltä. Neuvostoarmeijan sotilaiden ja upseerien haudat eri puolilla Puolaa ovat ikuisina todistajina neuvostokansan vapautustyöstä. Puolan kansan sydämissä tulee ikuisesti säilymään kiitollisuuden ja syvän rakkauden tunne Neuvostoliittoa kohtaan.

Historian opetus kansallemme ei mennyt hukkaan. Maamme vapauduttua hitleriläisistä miehittäjistä työtätekevät joukot ottivat lujasti käsiinsä kansan kohtalon. Me emme sallineet sitä, että fasistinen porvaristo olisi taas alistanut kansan ikeeseensä. Kapitalistien ja tilanherrain yritykset palauttaa herruutensa ja kansan kytkemiseksi englantilais-amerikkalaisen imperialismin kahleisiin epäonnistuivat. Me kansallistim-

me teollisuuden ja pankit, suoritimme maareformin, joka antoi talonpojille miljoonia hehtaareja maata. Valta siirtyi kansalle. Me muodostimme kansandemokraattisen valtion, joka valppaasti suojelee kansan voittoja ja menestyksellisesti rakentaa sosialismia. Me murskasimme oikeisto-nationalistisen ryhmän, joka halusi työntää maamme titolaisuuden tielle, kapitalismin palauttamiseen ja imperialismin orjuuteen johtavalle tielle.

Kuuden vuoden ajan kansamme on väsymättä rakentanut uutta, onnellista elämää.

Nopeasti kasvaa teollisuutemme, jonka tuotanto jo $2^1/_2$ kertaisesti ylittää sodanedellisen tason. Päivä päivältä kasvavat sosialistisen teollisuutemme valtavat rakennukset; valmistuvat metalli- ja kemiallisen teollisuuden tuotantolaitokset, uudet sähköasemat ja kaivokset, tekstiili- ja elintarviketehtaat. Maamme on muuttunut agraari-teollisuusmaasta teollisuus-agraarimaaksi, työväenluokkamme on kasvanut enemmän kuin kaksinkertaiseksi.

Horjumatta kasvaa, vaikkakin hitaammin, maataloutemme. Kautta maan on käynnissä kulttuurivallankumous. Sen ilmaisuna on laajojen kansanjoukkojen yleinen pyrkimys opintielle ja tieteeseen. On avattu kymmeniä uusia korkeakouluja. Joka vuosi aloittavat opiskelunsa kymmenet tuhannet uudet ylioppilaat, jotka ovat työläisten, talonpoikain ja työtätekevän sivistyneistön poikia ja tyttäriä. Heistä kasvaa meidän sosialistisen, teknillisen ja luovan työn uusia sivistyneistökaadereitamme.

Puolan työtätekevät ovat ylpeitä maansa saavutuksista, mutta jokainen heistä on selvillä siitä, että nämä saavutukset ovat olleet mahdollisia vain siksi, että Neuvostoliitto on järjestelmällisesti auttanut ja auttaa edelleenkin meitä kaikissa vakavimmissa toimenpiteissämme.

Olemme sille kiitollisuuden velassa muustakin kuin riippumattomuudestamme ja itsenäisyydestämme. Maamme vapauttaminen Neuvostoliiton ansiosta loi edellytykset kansanvallan luomiselle ja lujittamiselle. Neuvostoliiton ansiosta olemme voineet saada takaisin historiallisesti kuuluvat alueet läntisessä osassa maata ja siellä muodostettiin Oder—Neissen raja, joka on rauhan raja. Neuvostoliiton apu antoi meille mahdollisuuden nopeasti jälleenrakentaa sodan hävittämä taloutemme. Kehittäessämme nykyään nopeaa vauhtia sosialistista talouttamme, taistellessamme kasvun vaikeuksia vastaan me saamme neuvostokansalta vilpitöntä, veljellistä apua. Tällainen apu ei ole ajateltavissa eikä yleensä mahdollinen kapitalististen maiden suhteissa. Me saamme, jos tarvitsemme, Neuvostoliitolta teknillisiä luonnoksia, spesialistien apua, koneita, raaka-aineita, puolivalmisteita teollisuudellemme ja maataloudellemme. Yhtä tärkeätä on se, että työväenluokkamme, tuotantomme etummaiset työntekijät ja stahanovilaiset, rationalisoijamme, insinöörimme ja kansantaloutemme järjestäjät sekä muiden alojen työntekijät voivat käyttää täydellisesti hyväkseen neuvostokokemusta. Tämän ansiosta voimme helposti ja nopeammin päästä eteenpäin.

Edustajakokouksenne työskentelee meille kaikille erittäin vastuunalaisina hetkinä. Amerikan imperialistit varustautuvat kuumeisella kiireellä, muodostavat sotilastukikohtia Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden ympärille. Ne herättävät henkiin ja aseistavat Saksan ja Japanin imperialismia, muodostavat uutta "Wehrmachtia" ja asettavat sen johtoon jo monasti lyötyjä, mutta ei vielä lopullisesti murskattuja hitleriläisiä kenraaleja.

Meidän yhtenäisenä tehtävänämme on taistella rauhan puolesta ja estää amerikkalaisten imperialistien rikollisten suunnitelmien toteuttaminen. Tähän taisteluun, jota käy rauhanleiri koko maailmassa Neuvostoliiton johdolla, osallistuu kansamme omalla panoksellaan, kehittäen kansantalouttamme rauhanomaista rakennustyötä.

Taistelumme rauhan puolesta ilmenee työtätekevien joukkojen tiivistämisessä puolueemme ja hallituksemme ympärille ja kansanvaltiomme mahdin lujittamisessa. Kehitämme väsymättä valppauttamme, sillä tiedämme, että imperialistit käyttävät aseenaan mitä inhoittavimpia keinoja ja provokatioita.

Inhon tunteita herättää Titon klikki, joka myy maataan englantilais-amerikkalaisille imperialisteille. Tämä ja Jugoslavian kansan kauhea kohtalo ovat varoittavia esimerkkejä kaikille vapautta ja rauhaa rakastaville kansoille.

Kansojen syvä myötätunto ja solidaarisuus Jugoslavian kansan taistelua kohtaan antaa meille varmuuden siitä, että Jugoslavian kansat läheisessä tulevaisuudessa murskaavat titolaisen fasismin ikeen.

Toverit, te olette tärkeällä ja vastuunalaisella paikalla taistelussa rauhan puolesta. Puolan kansa ja puolueemme tyydytyksellä ja ilolla tervehtii saavutuksianne tällä alalla. Me käsitämme sen suuren merkityksen, mikä on sillä työllä yhteisessä taistelussamme, mitä te johdatte. Me tiedämme, että taistelua käydään kaikkien rauhaarakastavien kansojen eduksi, teidän kansanne eduksi, sen riippumattomuuden puolesta, sillä taistelu rauhan puolesta on taistelua riippumattomuuden ja itsenäisyyden puolesta. Me tiedämme, että voimamme ovat ehtymättömät, että ne kasvavat päivä päivältä ja että meidän leirimme — rauhan leiri — on voittamaton.

Me muistamme Suuren Stalinin sanat, että rauha voidaan säilyttää ja lujittaa, jos kansat ottavat rauhan asian omiin käsiinsä.

V. HAUHIA:

Joukkovalistustyöstämme ja sen järjestämisestä työpaikoilla

Joukkovalistustyömme voimistaminen oli yksi niistä tehtävistä, joihin puolueen IX edustajakokous kiinnitti vakavan huomion. Kokous osoitti, että puolueemme politiikka voi tulla maan kaikkien työtätekevien politiikaksi, kun he ymmärtävät, että vain sen avulla voidaan vapautua maatamme uhkaavasta sodanvaarasta ja siirtyä ihmisten toimeentuloa, kulttuuritarpeita ja vapaudenrakkautta tyydyttävään rauhanomaiseen rakennustyöhön. Siksi puolueemme politiikan selostaminen kaikille työtätekeville on joukkotyömme ensimmäisiä kysymyksiä. Se on kaikkia puoluejäseniä velvoittava jokapäiväinen tehtävä työpaikoilla ja asuma-alueilla.

Työväenluokan voittaminen puolueen politiikan puolelle on puolueemme, työväenluokan puolueen, perustehtävä, sillä vain työväenluokka on ehdoton ja loppuun asti johdonmukainen taistelussaan suurkapitalismia vastaan, vain se kykenee toteuttamaan demokratiaa, joka vapauttaa myös muut työtätekevät kerrokset, talonpoikaiston, sivistyneistön ym suurpääoman kahleista.

Työpaikat ovat lähtökohtana joukkovalistustyömme voimistamiselle, ei vain siksi, että ne ovat työväenluokan luokkatietoisuuden ja taistelutaidon kouluja, vaan myös siksi, että niistä avautuu aatteillemme ja pyrkimyksillemme lukuisia kanavia yhä laajempiin väestökerroksiin. Siksi niistä on muodostunut myös vastustajiemme, sekä suurkapitalistien että oikeistososialidemokraattien, toimintakeskuksia, joissa monenlaisten tehdaslehtien, kerhojen, T-organisatioiden ym avulla pyritään hämäännyttämään työläisiä, kiihdyttämään keskinäistä taistelua sekä työmaaterrorilla ym toimenpiteillä lamauttamaan työläisten taistelutahtoa.

Työpaikoilla nykyisin vallitseva tilanne vaatii puoluetyöntekijöiltämme tietoja, malttia ja lujuutta. Monet heistä ovat suorittaneet ja suorittavat edelleen menestyksellistä valistus- ja organisatiotyötä työläisten keskuudessa, osaavat hämääntymättä, rauhallisesti, vakuuttavasti, tosiasioihin nojautuen paljastaa työväenluokan viholliset ja kohottaa työläisten luottamusta omiin voimiinsa, yhdistää heidät taisteluun sekä pienempien että suurempien vaatimuksien puolesta.

Tällaisten puoluetyöntekijäin lukumäärä on kuitenkin liian vähäinen, heidän työtään ei riittävästi ole autettu eikä työtaitoaan kehitetty. Siksi asemamme työpaikoilla ei yleensä ole sellainen kuin se, edellytykset huomioonottaen, voisi olla.

"Jokainen tehdas olkoon meidän linnoituksemme" on päämäärä, johon sitkeästi, vaikeuksia ja vastuksia raivaten pyrimme. Tämän päämäärän saavuttaminen vaatii myös joukkovalistustyömme järjestämistä suunnitelmalliseksi työksi ja valistustyöntekijöittemme jatkuvaa kehittämistä.

● MISTÄ ON ALOITETTAVA?

Kun joukkovalistustyö on ollut ja on edelleen oleellisin osa työpaikkatyöstämme, niin sen voimistaminen vaatii, että se on puoluejärjestöjemme ja jäsenistön jokapäiväisen huomion kohteena, toiminnan muotona ja välineenä ja että se ennenkaikkea organisoidaan. Työpaikoilla toimivien järjestöjemme tulisi muodostaa ryhmiä, joiden päätehtävänä on, järjestön toimikunnan ohjauksen alaisena, joukkovalistustyön järjestäminen ja suorittaminen. Ryhmään olisi koottava poliittisesti kehittyneimmät ja kokeneimmat sekä tehtävään parhaimmin luontaisilta ominaisuuksiltaan ja kyvyiltään soveltuvat toverit. Sen jäsenten lukumäärä vaihtelee jo järjestetyissä ryhmissä 3—8, kunkin työpaikan suuruuden, siellä vallitsevien olosuhteiden ja toimintamahdollisuuksien mukaisesti. Ryhmää muodostettaessa on pyrittävä siihen, että tehtaan jokainen tärkeä työosasto on siinä edustettuna. Sen perustamista ei saa ymmärtää siten, että työpaikan valistustyö jää vain ryhmään kuuluvien jäsenten hoidettavaksi, vaan siten, että sen jäsenet järjestävät kaikki puoluetyöntekijät valistustyöhön, hankkivat heille ainehistoa ja kouluttavat sekä itseään että yleensä alan työntekijöitä työpaikallaan. Valistustyöntekijäin varustaminen ainehistolla sekä heidän keskinäiset neuvottelunsa tulisi järjestää kunkin työpaikan olosuhteiden mukaisesti. Neuvottelut järjestetään työn asettamien vaatimuksien mukaisesti, eräät toimivista ryhmistä kokoontuvat 2—3 kertaa viikossa, mutta joskus kerran tai kahdesti päivässäkin.

Joukkovalistustyön järjestäminen avaa uusia mahdollisuuksia kaikkien puoluejäsenten ja monien kommunisteille myötämielisten työläisten suunnitelmalliselle toiminnalle. Tosin jokainen puoluejäsen tekee jo nykyisin työpaikallaan tai muussa ympäristössä valistustyötä kykyjensä mukaisesti, herättäen työläisten mielenkiintoa määrättyjä kysymyksiä ja tapahtumia kohtaan, mutta ilman keskitettyä ohjausta. Siksi monet työläisille läheisetkin kysymykset saattavat jäädä puutteellisen selvittelyn varaan — hyödyksi työläisten vihollisille.

Toinen työtä haittaava puute on vielä se, että työntekijämme eivät osaa tehdä selvää eroa siinä, onko suoritettava agitaattorin, kuten tässä kirjoituksessa edellytetään, vai propagandistin tehtäviä. Siksi on syytä uudelleen palata tämän lehden palstoilla toveri Leninin erittelyyn: — "propagandistin tulee, jos hän ottaa esimerkiksi työttömyyskysymyksen, selittää pulien kapitalistinen luonne, osoittaa niiden kiertämättömyyden syy nykyisessä yhteiskunnassa, kuvailla sen sosialistiseksi yhteiskunnaksi muuttamisen välttämättömyys jne. Sanalla sanoen hänen tulee antaa "paljon aatteita", niin paljon, että kerralla nämä kaikki aatteet niiden kaikissa yhteyksissä voivat omaksua vain (verrattain) harvat henkilöt. Agitaattori taas, puhuessaan samasta kysymyksestä, ottaa kaikille kuulijoillensa kaikkein tunnetuimman ja kaikkein huomattavimman esimerkin: sanokaamme, työttömän perheen nälkäkuoleman, kerjäläisyyden lisääntymisen jne ja käyttäen tätä kaikille ja jokaiselle tunnettua tosiasiaa kohdistaa kaikki ponnistuksensa antaakseen "joukoille" y h d e n a a t t e e n: aatteen rikkauden kasvamisen ja kurjuuden kasvamisen välisen ristiriidan mielettömyydestä, pyrkii h e r ä t t ä m ä ä n joukoissa tyytymättömyyttä ja suuttumusta tämän huutavan vääryyden johdosta, jättäen propagandistin tehtäväksi tämän ristiriidan tyhjentävän selittämisen." (Lenin: Mitä on tehtävä, sivu 67).

Joukkovalistustyömme tulee olla hengeltään kaikkia työläisiä yhdistävää. Agitaattorimme eivät saa käyttää sosdem oikeiston T-miesten kysely- ja tiukkaamismenetelmää. Kysymyksiä on luonnollisesti esitettävä keskustelun ja asian selvittämisen edistämiseksi, mutta niihin on myös vastattava. Yleensä tulee työmme olla rauhallista tosiasioihin perustuvaa selostustoimintaa, joka ei rajoitu vain asian sisällön selvittämiseen, mutta osoittaa myös ulospääsyn vaikeuksista.

● MIKÄ SISÄLTÖ JOUKKOVALISTUSTYÖLLEMME?

Toveri Lenin kirjoittaessaan taloudellisen ja poliittisen valistustyön tärkeydestä sanoi mm.: "Taloudellinen ja poliittinen agitatio ovat yhtä välttämättömiä proletariaatin luokkatietoisuuden kehittymiselle, taloudellinen ja poliittinen agitatio ovat yhtä välttämättömiä Venäjän työläisten luokkataistelun ohjaajana, sillä kaikki luokkataistelu on poliittista taistelua." (Lenin: Valitut teokset I sivu 130).

Nykyisin askarruttavat työläisten ajatuksia sellaiset kysymykset kuin sota ja rauha, hinnat ja palkat, verot ja vakauttaminen jne. Joukkovalistustyöntekijöittemme olisi tunnettava nämä kysymykset, voidakseen osoittaa työläisille ulospääsyn vaikeuksistaan. Heidän on tunnettava, mitä puolueemme haluaa, mikä merkitys on puolueen IX edustajakokouksen päätöksillä ja miten niitä voidaan ja pitää toteuttaa. Se on tärkeimpiä ehtoja puolueemme politiikan muuttamisessa

työläisjoukkojen omaksi politiikaksi. Tämän ovat useimmat valistustyöntekijämme oivaltaneet ja eräs heistä sanookin: "Tilanne työpaikallani velvoittaa minua jatkuvasti täydentämään tietojani ja tuntemaan kaikki tärkeimmät poliittiset ja taloudelliset tapahtumat välttyäkseni mahdollisimman paljon kuulijoitteni kyselyiden aiheuttamilta yllätyksiltä. Siksi puolueen päätökset, niiden syvällinen tutkiminen, puolueen päivälehdistö ja muut julkaisut ovat tärkeimpiä työvälineitäni." Puolueen päätösten selvittäminen on valistustyömme perussisältönä. Se merkitsee, että otetaan varteen työläisjoukkoja kulloinkin askarruttavat kysymykset. On muistettava leniniläinen ohje, että puolue ei yksinomaan opeta joukkoja, vaan ottaa oppia niiltä.

● MITEN JOUKKOVALISTUSTYÖNTEKIJÄ TOIMII?

Ennakkovalmistumisella on ratkaiseva merkityksensä joukkovalistustyössä. Oikea tyyli, rauhallinen ja vakuuttava esittäminen ratkaisee työn menestyksen. "On oltava huomaavainen, on autettava, on oltava tahdikas suhtautumisessa sosialidemokraattisiin ja puolueettomiin työläisiin, on osoitettava huomiota heidän käsityksilleen vaikkapa ne eivät mielestämme aina oikeita olisikaan, on vältettävä tunkeilua ja kaavamaisuutta. Jokainen ihminen on erilainen, mutta kaikilla työläisillä on yhteisiä etuja ja pyrkimyksiä ja siksi keskinäisluottamukseen kannattaa kaikista vaikeuksista huolimatta pyrkiä, koska se on menestyksellisen yhteistoiminnan ensimmäisiä ehtoja", kertoi eräs Vuoksenlaaksossa toimiva puoluetyöntekijä työstään työpaikalla. Tämän työpaikan työväestä oli huomattava osa sellaisia, jotka omistivat pienen maatilan lähiympäristössä tai kuuluivat siirtoväkeen ja joiden käsitykset kommunistisesta puolueesta olivat virheellisiä. Mutta sitkeällä, vaikeuksista lannistumattomalla työllä mainittu toveri onnistui voittamaan työläisten luottamuksen, toimi useita vuosia tehtaan työläisten luottamusmiehenä ja onnistui vähentämään työläisten ennakkoluuloja puoluettamme kohtaan. Hänen perusmenetelmänsä työssä oli henkilökohtainen valistustyö, mikä myöhemmin johti ruokailuhuoneessa toimeenpantuihin keskustelutilaisuuksiin ja esiintymisiin työläisten kokouksissa.

Työpaikan ruokailuhuoneissa järjestetyillä päivälehden lukutilaisuuksilla on merkitystä valistustyössämme. Eräälläkin työpaikalla on valistunut työläinen, joka päivittäin järjestää päivälehden lukua ja kokoaa säännöllisesti 20—30 kuulijaa, jotka osallistuvat luetun johdosta käytyyn keskusteluun. Eräs toinen työläinen taas käyttää säännöllisesti lehtileikkeleitä apunaan valistustyössä ja virittää ruokailutunneilla keskustelua niissä esitetyn asian johdosta. Hän korostaa erikoisesti sitä, että valistustyöntekijän on tällaisissa tapauksissa

enemmän huolehdittava keskustelun ohjaamisesta eikä niinkään paljon puututtava itse keskusteluun, koska työläiset tavallisimmin yhdessä löytävät oikean ratkaisun asialle. Nämä esimerkit, monista käytettävissä olevista, osoittavat sanomalehden merkityksen kollektiivisena joukkovalistustyöntekijänä ja sen käyttöön tulisi enemmän kiinnittää huomiota myös siksi, että mielenkiinto lehteä kohtaan kasvaa ja se auttaa lehdistömme vakinaisen lukijakunnan laajenemista.

Metsätyöläisten savotoilla suoritetusta suunnitelmallisesta valistustyöstä kertovat lukuisat esimerkit. Niissä toimeenpannuilla keskustelu- ja selostustilaisuuksilla on suuri vaikutus maaseudun palkkatyöläisten ja pientalonpoikaiston poliittisessa kasvatustyössä. Sieltä ovat monet heistä saaneet tieteellisen sosialismin ensimmäiset herätteet, jotka ovat kehittyneet vakaumukselliseksi toiminnaksi sekä työväen että pientalonpoikain järjestöissä.

Puoluejärjestöjemme suorittama joukkovalistustyö osoittaa, että emme ole aloittelijoita tällä työsaralla ja että meillä on käytännössä kehittyneitä ja monipuolisia valistustyömuotoja. Niiden yleistäminen ja jatkuva kehittäminen auttaa koko maassa järjestettävän johdetun joukkovalistustyön voimistamista.

● TYÖPAIKKALEHTIEN, -SIVUJEN JA LEHTISTEN MERKITYKSESTÄ.

Vaikka joukkovalistustyömme perusmuotona on suullinen valistustyö, niin merkitystä vailla eivät ole työpaikoilla julkaistut lehdet, päivälehtiemme työpaikkasivut ja lentolehtiset.

Muutamilla työpaikoilla ilmestyy työpaikkalehtiä. Niissä julkaistaan kirjoituksia lähinnä työpaikan omista kysymyksistä. Ne ovat saavuttaneet työläisten suosion ja niitä odotetaan suurella mielenkiinnolla. Lehtien toimituskunnan muodostaa eräissä puoluejärjestön valitsema elin, toisissa taas ne ovat työpaikan työläisten keskinäisillä sopimuksilla valittuja. Viime aikoina ovat vallanneet yhä enemmän alaa päivälehtiemme työpaikkasivut. Niiden julkaisemisessa oli aloitteentekijänä Satakunnan Työ ja sitä ovat seuranneet monet päivälehdistämme. Näillä työpaikkasivuilla on käsitelty työläisille läheisiä kysymyksiä, sellaisia kuin palkka- ja hintakysymys, työmaaterrori ja sen vastustaminen, työvauhdin kiristäminen, työstä erottaminen, työnantajan voittojen kasvu — vastakohtana työntekijäin lisääntyvät toimeentulovaikeudet yms. Poliittisilla vitseillä ja "sanoi"-sutkauksilla pyritään saattamaan työnantajat ja T-miehet yleisen naurun alaiseksi. Sivun ainehiston hankkii työpaikan puoluejärjestö, joka käsittelee kirjoitukset kokouksessaan. Tehtaan esittelystä ja historiikista vastaa lehden toimitus. Eräiden työpaikkojen sivujen toimittamiseen ovat osallistuneet myös puolueettomat ja sosialidemokraattiset työläiset, mitä on pidettävä yleensä suositeltavana, koska heidän kirjoituksistaan heijastuu se, mitä he maamme taloudellisesta ja poliittisesta kehityksestä ajattelevat ja mitä toivomuksia he asettavat puolueellemme. Yleisenä puutteena näissä työpaikkasivuissa on vielä ollut se, että niissä ei riittävän selvästi osoiteta työläisille, mitä on tehtävä lisääntyvän taloudellisen ja poliittisen epävarmuuden poistamiseksi.

Työpaikkasivujen sisällön kehittämiseksi on syytä noudattaa satakuntalaisten tovereittemme omaksumaa tapaa käsitellä ne piirikomitean ja työpaikan puoluejärjestöjen yhteisissä kokouksissa. Se on oikea muoto, sillä kokemukset osoittavat sivujen suuren merkityksen työläisten poliittisessa kasvatustyössä ja yhtenäisen taistelun järjestämisessä palkkojen alennuksia, työehtojen huononnuksia ja työmaaterroria vastaan.

Lentolehtisiä tulisi käyttää nykyistä enemmän työpaikoilla ja työpaikan omista kysymyksistä. Hyvä sisältö ja sopivat kuvat merkitsevät enemmän kuin lehtisten lukumäärä.

● JOUKKOVALISTUSTYÖNTEKIJÖITTEMME NEUVOTTELUTILAISUUKSISTA.

Joukkovalistustyöntekijäin keskinäisillä neuvottelutilaisuuksilla voidaan jouduttaa työalan kehittämistä. Omat kokemuksemme organisoidun joukkovalistustyön alustavissa järjestelyissä ovat todistaneet niiden suuren merkityksen. Veljespuolueissamme, joilla on pitkäaikainen kokemus järjestelmällisesti johdetusta joukkovalistustyöstä, on näistä neuvottelutilaisuuksista kehitetty työalan johtamisen ja työntekijäin kasvatuksen perusmuoto. Näiden tilaisuuksien järjestämiseen liittyy pääasiana puolueen päätöksien sisällön kollektiivinen käsittely ja niiden toimeenpanoon liittyvien joukkovalistustyöntekijäin erikoistehtävien perusteellinen selvittely. Niissä tutkitaan mitä työläiset puhuvat puolueen politiikasta, lehdistöstä ym julkaisuista, vaihdetaan kokemuksia asioiden sisällön selvitysmenetelmistä ja työtavoista.

Myös meidän oloissamme olisi näistä tilaisuuksista pyrittävä saamaan joukkovalistustyöntekijöittemme poliittisen kasvattamisen ja työtaidon kehittämisen tilaisuuksia. Oikein suunniteltuina tällaiset neuvottelutilaisuudet saavat niihin osallistuneet toverit entistä vakuuttuneemmiksi mahdollisuuksistaan työskennellä menestyksellisesti vaikeimmissakin oloissa, antavat heille valoisamman tulevaisuuden näköalan. Siten he kykenevät entistä tarmokkaammin lujittamaan yhtenäisyyttä ja kohottamaan työläisten luottamusta voimiinsa taistelussaan sosialismin puolesta, pitäen työnsä johtolauseena toveri Stalinin Lenan verilöylyn päivinä 1912 kirjoittamia sanoja: "Elämä on kaikkivoipa, ja se voittaa aina . . ."

Kirja-arvosteluja ja -katsauksia

Aatteellisen ja organisatoorisen yhtenäisyyden puolesta

J. V. Stalin: TEOKSET, VIII OSA. Kustantaja Karjalais-Suomalaisen SNTn Valtion Kustannusliike. Petroskoi 1951. Maahantuoja Kansankulttuuri Oy. Helsinki. Sivuja 436. Hinta 150 markkaa.

J. V. Stalinin Teosten VIII osa valaisee elävästi ja mukaansatempaavasti Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen toimintaa ja J. V. Stalinin työtä puolueen päälinjan perustelemisessa ja määrittelemisessä tammi—marraskuun aikana 1926. Lukijan eteen nousee havainnollisena ja ajankohtaisen terävänä se taistelu, jota J. V. Stalin kävi hellittämättömällä tarmolla ja kumoamattomalla johdonmukaisuudella maan sosialistisen teollistamisen puolesta, puolueen aatteellisen ja organisatoorisen yhtenäisyyden puolesta, kooten ja järjestäen neuvostokansaa taisteluun sosialismin rakentamiseksi.

Vaikka kahdeksanteen osaan sisältyvien J. V. Stalinin teosten kirjoittamisesta on jo kulunut neljännesvuosisata, ovat ne tänäänkin ajankohtaisia, kuten muutkin hänen kirjoituksensa ja puheensa, ja hämmästyttävän läheisiä esimerkiksi suomalaisille työläisille. Se horjumaton ehdoton varmuus ja vakuuttavuus, jolla J. V. Stalin neljännesvuosisata sitten, jolloin Neuvostojen maa oli yksin vihamielisten kapitalistimaiden ympäröimänä, perusteli sosialismin voiton mahdollisuuden yhdessä maassa, kajahtaa tänään toivoa herättäen lukijassa. Sosialismi on rakennettu Neuvostoliitossa ja parhaillaan rakennetaan kommunismia. Stalinin neljännesvuosisata sitten hahmoittelema kehityslinja on saanut historian vahvistuksen. Tänään hänen osoittamansa tie rauhan puolustamiseksi tulee pelastamaan kansat tuholta. Stalinin lippu voittaa!

Mutta J. V. Stalinin Teosten kahdeksas osa ei ole mielenkiintoinen vain hänen viitoittamansa kehityslinjan toteutumisen mielessä. Ajankohtaiseksi hänen teoksensa tekevät ennenkaikkea ne lukuisat periaatteelliset asettamukset ja kannanotot, jotka määrittelivät bolshevikkipuolueen toimintasuunnan neljännesvuosisata sitten ja jotka tänään auttavat eri maiden kommunistisia puolueita omien tehtäviensä määrittelyssä. Siksi yksikään kommunisti, yksikään edistyksellinen ihminen, joka on kiinnostunut rauhan säilymisestä ja taistelee sen puolesta, kansanvallan ja sosialismin puolesta, ei voi sivuuttaa J. V. Stalinin Teoksia välinpitämättömänä, ei voi olla ammentamatta niistä ehtymätöntä voimaa ja varmuutta, horjumatonta uskoa kommunismin asian voittoon.

STALININ TEOSTEN VIII OSAN HISTORIALLINEN TAUSTA

J. V. Stalinin Teosten kahdeksanteen osaan sisältyvien teosten kirjoittamisen kaudella v. 1926 NKP(b) ratkaisi kysymystä siirtymisestä sosialistisen teollistamisen kauteen, kysymystä siitä voidaanko sosialismi rakentaa loppuun asti Neuvostoliitossa ja miten se on suoritettava. Stalinin teokset tuovat täten tämän hetken sosialismin rakentajien, kansandemokratian maiden rakennustyön kysymykset lähelle lukijaa ja auttavat ymmärtämään siellä tapahtuvaa kehitystä. Kansandemokratioiden kehityksen pohjalla saa vahvistuksensa Leninin aikanaan esittämä ja Stalinin yhä uudelleen korostama ajatus, että **"bolshevismi kelpaa taktiikan esikuvaksi kaikille"** että on puhuttava **"Neuvostovallan ja bolshevistisen teorian ja taktiikan perusteiden kansainvälisestä merkityksestä"** (sivu 16).

Vuonna 1926 kapitalistinen maailma oli saavuttamassa ensimmäistä maailmansotaa edeltäneen tuotantotason, jopa ylittämässäkin sen. Oli alkanut kapitalismin väliaikaisen vakaantumisen kausi. Tämä vakaantuminen ei kuitenkaan poistanut kapitalismia jäytäviä ristiriitoja, vaan päinvastoin johti ristiriitojen kärjistymiseen kapitalistiluokan ja työväenluokan välillä, imperialististen maiden ja siirtomaiden välillä, eri imperialististen ryhmittymien välillä. Etsiessään ulospääsyä näistä ristiriidoista ja erikoisesti pelätessään työväenluokan vasemmistolaistumista, imperialistiset hallitukset jouduttivat uuden aseellisen hyökkäyksen valmistuksia Neuvostoliittoa vastaan.

Ajankohdalla ja kansainvälisellä tilanteella oli siis yhteisiä piirteitä nykyisen tilanteen kanssa, vaikka toista maailmansotaa ei olekaan seurannut kapitalismin väliaikaisen vakaantumisen kausi (kaikesta vakauttamishälystä huolimatta). Nykyään taloudellinen pula on muodostunut pysyväksi kapitalismin perusteita yhä voimakkaammin jäytäväksi kuolemantaudiksi, josta imperialistiset hallitukset ja niiden satelliitit eivät ole löytäneet muuta "pelastusta" kuin jättiläismäisen sotavarustelun ja hyökkäyssodan valmistamisen Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan.

Neljännesvuosisata sitten Neuvostojen maa aloitti NKP(b)n ja J. V. Stalinin johdolla siirtymisen sosialistiseen teollistamiseen ja sitä varten puolue kävi taistelua riviensä yhdistämiseksi ja tiivistämiseksi, puolueen vihollisten, trotskilaisten, zinovjevilaisten, kamenjevilaisten ym. puoluevastaisten ainesten opposition murskaamiseksi. "Tässä taistelussa" — kuten J. V. Stalinin lyhyessä elämäkerrassa osoitetaan, — "heikkouskoisia ja antautujia, trotskilaisia ja zinovjevilaisia, buharinilaisia ja kamenjevilaisia vastaan, sen jälkeen kun Lenin oli poistunut taisteluriveistä, muovautui lopullisesti se Stalinin, Molotovin, Kalininin, Voroshilovin, Kuibyshevin, Frunzen, Dzherzhinskin, Kaganovitshin, Ordzhonikidzen, Kirovin, Jaroslavskin, Mikojanin, Andrejevin, Shvernikin, Zhdanovin, Shkirjatovin ynnä muiden muodostama puolueemme johtava ydinjoukko, joka suojasi Leninin suuren lipun, liitti puolueen

lujasti yhteen Leninin neuvojen ympärille sekä johti neuvostokansan maan teollisoinnin ja maatalouden kollektivisoinnin leveälle tielle" (J. V. Stalinin Lyhyt elämäkerta, sivu 107, suomal. laitos).

STALIN PERUSTELEE SIIRTYMISEN SOSIALISTISEEN TEOLLISTAMISEEN

Vuonna 1926 Neuvostoliitossa oli jo päättynyt kansantalouden kuntoonpalauttaminen ja oli saavutettu sodanedellinen tuotantotaso, paikoitellen jopa ylitettykin se. Puolueen politiikan tärkeimmäksi määrääjäksi oli tullut maan siirtyminen teollistamisen kauteen. J. V. Stalin luonnehti tämän kauden kirjoituksessaan "Taloudellisesta asemasta ja puolueen politiikasta" seuraavasti:

"Kaikkein tärkeintä ja kaikkein luonteenomaisinta taloutemme tilassa nyt on se, että painopiste on nyt siirtynyt teollisuuden alalle. Kun meidän silloin, uuden talouspolitiikan ensimmäisellä kaudella, oli aloitettava maataloudesta, sillä koko kansantalouden kehitys riippui maataloudesta, niin nyt, jotta voitaisiin jatkaa taloutemme sosialistisen perustan rakentamista, jotta saataisiin viedyksi eteenpäin koko taloutta, on huomio keskitettävä juuri teollisuuteen. Nyt ei itse maatalous pääse enää eteenpäin, ellei sille anneta ajoissa maatalouskoneita, traktoreita, teollisuuden tuotteita." (Sivu 127.)

Samassa selostuksessa J. V. Stalin määritteli teollisuuden kehityslinjan osoittaen, että sen pitää turvata kapitalististen maiden ympäröimän neuvostomaan taloudellinen itsenäisyys ja varjella maa muuttumasta kapitalismin lisäkkeeksi. Samassa yhteydessä hän määritteli pääomien kasaantumisen lähteet sosialistista teollistamista varten korostaen, että eroitukseksi kapitalistisesta teollistamisesta, joka on tapahtunut työtätekevien säälimättömän riiston kustannuksella, sosialistinen teollistaminen merkitsee työtätekevien joukkojen aineellisen aseman horjumatonta nousua. Sosialistisen teollistamismenetelmän tehtävänä on turvata aineellinen perusta sosialismille niin kaupungeissa kuin maaseudullakin sekä maalle riippumattomuus kapitalistisesta maailmasta. Hän hahmoitteli myös perustehtävät taistelussa maan teollistamisen puolesta: työn tuottavuuden kohottaminen, tuotantokustannusten alentaminen, teollisuuden rakentajien kaaderiston luominen, säästäväisyyden toteuttaminen.

SOSIALISMIN VALMIIKSIRAKENTAMISEN MAHDOLLISUUDEN PERUSTELEMINEN

Stalinin hahmoitteleman teollistamissuunnitelman vastapainoksi kapitalismin palauttajat — trotskilaiset ja zinovjevilaiset yrittivät esittää oman provokatoorisen suunnitelmansa talonpoikaiston ryöstämiseksi veroja ja teollisuustavaroiden hintoja korottamalla. Sellaisen suunnitelman toteuttaminen olisi johtanut työväenluokan ja talonpoikaiston liiton rikkoutumiseen.

Tätä ja muita puoluevastaisten ainesten yrityksiä vastaan J. V. Stalin kävi periaatteellista taistelua puolustaen leninismin oppia. Hän murskasi aatteellisesti niin sanotun "uuden opposition" perusasettamukset ja paljasti loppuun asti sen ilmituoman epäluottamuksen sosialismin valmiiksirakentamisen mahdollisuuteen Neuvostojen maassa. V. 1926 kirjoittamassaan teoksessa "Leninismin kysymyksistä", jonka hän omisti Leningradin puoluejärjestölle, joka joutui käymään ankaran taistelun zinovjeviläisiä vastaan, J. V. Stalin yksityiskohtaisesti määrittelee leninismin olemuksen. Hän osoittaa pääkysymykseksi leninismissä kysymyksen proletariaatin diktatuurista, jonka vallitessa suuntaa-antavana voimana on työväenluokan etujoukko, kommunistinen puolue.

Samassa teoksessaan hän laajasti perustelee Leninin esittämän teorian sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa paljastaen "uuden opposition" epäuskon siihen ja sen opportunistisen olemuksen. Täten hän murskasi aatteellisesti zinovjeviläisen likvidaattoriasenteen ja varjeli teoreettisesti puolueen peruslinjan.

TAISTELU SOSIALIDEMOKRAATTISTA POIKKEAMAA VASTAAN

J. V. Stalinin Teosten kahdeksas osa sisältää hänen teoksensa sosialidemokraattisesta poikkeamasta puolueessa. Puolustaessaan puolueen aatteellista ja organisatoorista yhtenäisyyttä J. V. Stalin paljastaa trotskilais-zinovjeviläisen ryhmittymän antautumis-ideologian ja repivän hajoitustyön. Hän riistää oppositiolta vallankumouksellisten fraasien verhon ja osoittaa sen opportunistisen olemuksen. Hän osoittaa, että "uusi oppositio" yhdistyi täysin lainmukaisesti sosialidemokratian yleisen asettamuksen pohjalla peruskysymyksessä — vallankumouksen luonteesta ja näköaloista — kysymyksessä sosialismin voittoisasta rakentamisesta Neuvostoliitossa. Puolueen vakuuttaessa Leninin opin perusteella, että maassa voidaan rakentaa menestyksellä sosialistinen yhteiskunta, oppositio kielsi tämän mahdollisuuden ja asetti itse tosiasian Neuvostojen maan olemassaolostakin riippuvaksi Lännen vallankumouksesta. Trotskilaiset yrittivät todistaa, että sosialistisen vallankumouksen viipyminen Lännessä johtaa työväenluokan vallan väistämättä tuhoon Venäjällä.

Torjuessaan trotskilaisten aatteelliset rakennelmat J. V. Stalin kehittää edelleen Leninin oppia sosialismin voiton mahdollisuudesta yksityisissä maissa, perustelee sen mahdollisuuden, välttämättömyyden ja kansainvälisen merkityksen kapitalistisen ympäristön olosuhteissa. Hän osoittaa, että yhteentörmäykset ja sodat kapitalististen maiden välillä ovat väistämättömiä imperialismin kaudella ja johtavat imperialismin heikkenemiseen, tekevät imperialistisen rintaman alttiiksi iskuille ja murtamiselle yhdessä tai toisessa maassa. Perustana tälle toteamukselle oli Leninin esiintuoma imperialismin kehityslaki: "taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki."

J. V. Stalinin johtaman bolshevistisen puolueen horjumaton johdonmukaisuus taistelussa "uutta oppositiota", kaikkia puoluevastaisten ainesten ja ryhmittymien yhteenliittymää vastaan johti näiden murskaamiseen ja puolueen päälinjan toteuttamiseen elämässä. Tänään koko maailma voi todeta bolshevikkipuolueen johdonmukaisen stali-

nilaisen linjan voiton ja saavutukset. Ne ovat osoituksena marxilaisen teorian voimasta käytännöllisen toiminnan ohjaajana ja sosialistisen järjestelmän etevämmyydestä kapitalistiseen verraten. Stalinilaisten aatteiden voitto maan teollistamisen ja sosialismin rakentamisen kysymyksissä herättävät tänään luottamusta kaikissa ihmisissä, jotka ovat tutustuneet hänen rauhan puolustamisen merkitystä koskeviin aatteisiinsa. Mikään mahti maailmassa ei voi estää rauhanvoimien kasvua ja rauhan turvaamista silloin **”kun kansat ottavat rauhan asian omiin käsiinsä ja puolustavat sitä loppuun asti”.** Samoinkuin Stalin vuonna 1926 määritteli oikein peruskysymyksen vallankumouksen luonteesta ja näköaloista, perustellen siirtymisen teollistamiseen sekä sosialismin voitokkaan rakentamisen, samoin hän tänään on viitoittanut koko ihmiskunnalle tien onnelliseen tulevaisuuteen määrittelemällä rauhan puolustamisen koko ihmiskunnan, kaikkien kansojen, kaikkien kommunististen puolueiden ja kansalaisjärjestöjen perustehtäväksi koko edessäolevalla kaudella. Aikakautemme nerokkaimman valtiomiehen, kansanjohtajan ja työväenliikkeen suurmiehen, viisaan Stalinin tulevaisuuteen näkevä silmä on hahmoitellut koko ihmiskunnalle kehitysnäköalan, joka selväpiirteisyydellään saa kaikki kansat vakuuttuneiksi ja herättää uskoa rauhanasian voittoon.

VELJESPUOLUEIDEN JOHTAMISEN KYSYMYKSIÄ

J. V. Stalinin Teosten kahdeksannessa osassa on arvokasta aineistoa puolueen johtamisen kysymyksistä, puolueen taistelusta kahdella rintamalla. Erikoisesti hän valaisee tätä tärkeää kysymystä Ranskan ja Saksan veljespuolueiden kokemuksen valossa. Leninismin kysymyksissä J. V. Stalin mainitsee, että **”johtamisen taito on vakava asia. Ei saa jäädä jälkeen liikkeestä, sillä jälkeenjääminen merkitsee joukoista irroittautumista. Mutta ei saa kiirehtiä edellekään, sillä edelle kiirehtiminen merkitsee yhteyden menettämistä joukkoihin. Joka tahtoo johtaa liikettä ja säilyttää samalla yhteyden miljoonajoukkoihin, sen täytyy käydä taistelua kahdella rintamalla — sekä jälkeen jääviä että edellä kiirehtiviä vastaan.”**

Yhteyden solmiaminen ja ylläpitäminen laajoihin joukkoihin, näiden joukkojen johtaminen taisteluun puolueen päämäärien puolesta on johtavana ajatuksena J. V. Stalinin taistelussa puolueen yhtenäisyyden puolesta. Sitä korostaen hän osoittaa, että Saksa oli 20-luvun alussa käytyjen suurten vallankumouksellisten yhteenottojen jälkeen siirtynyt kauteen, jolloin rynnistyksen menetelmät eivät enää sopineet, vaan puolueen oli kerättävä voimia ja valmistettava joukkoja tuleviin taisteluihin. Siksi puolueen oli siirryttävä ”kiertoliikkeen menetelmiin, joiden tarkoituksena on **työväenluokan enemmistön valtaaminen Saksassa**” (alleviivaus allekirjoittaneen). Stalin kohdistaa arvostelunsa ultravasemmistolaisiin, jotka ”toistavat koulupoikamaisesti vanhoja tunnuksia” ja ”häiritsevät puoluetta mukautumasta uusiin taistelumuotoihin”. Puhuessaan Ranskan kommunistisen puolueen tehtävistä taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan hän perustelee ne Ranskan toisenlaisella, Saksan tilanteesta poikkeavalla tilanteella, kriisin alkamisella siellä. Kriisi ”vaatii puolueelta legaalisten ja illegaalisten taistelumahdollisuuksien yhdistämistä, vaatii puolueelta maksimaallista bolshevisointia”.

Toveri Stalin osoittaa, kuinka vahingollisesti puolueen työhön voi vaikuttaa ryhmittymien toiminta, poikkeamiset marxilaisesta linjasta. Hän osoittaa, että taistelun menetelmänä näitä poikkeamisia vastaan, menetelmänä puolueen suojelemiseksi poikkeamien hajoittavalta vaikutukselta on arvostelu ja itsearvostelu.

”Täytyykö meidän paljastaa puolueen joidenkin johtajien virheitä? Täytyykö meidän tuoda nämä virheet päivänvaloon, jotta puoluejoukkoja voitaisiin kasvattaa osoittamalla johtajien virheet? Mielestäni täytyy. Mielestäni muita teitä virheiden korjaamiseksi ei ole olemassa. Mielestäni virheiden hämäämismenetelmä ei ole meidän menetelmämme”. (Sivu 6).

Toveri Stalin puhuu luottamuksesta puolueeseen. **”Siellä ei voi olla oikeata puoluetta, missä ei ole luottamusta johtajiin”.** Työläisten luottamusta puoluejohtajiin horjuttaa heidän kaksinainen politiikkansa, heidän tapansa puhua yhtä ja tehdä toista, ainainen ero tekojen ja sanojen välillä. **”Siellä missä johtajat ovat mädänneet diplomaattisessa vehkeilyssä, missä sanoja ei vahvisteta teoilla, missä johtajat puhuvat yhtä, mutta tekevät toista, siellä eivät työläiset voi luottaa johtajiin”.** (Sivu 121.)

Ja hän asettaa esimerkiksi Leninin:

”Miksi Venäjän työläiset luottivat Leniniin rajattomasti? Yksistään senkö takia, että hänen politiikkansa oli oikeaa? Eivät, eivät yksistään sen takia. He luottivat häneen myöskin siksi, koska he tiesivät, että Leninillä sanat eivät ole koskaan ristiriidassa tekojen kanssa, että Lenin ’ei petä’. Siihen muun muassa perustui Leninin auktoriteetti. Sellaisia menetelmiä käyttäen Lenin kasvatti työläisiä, sillä tavoin hän valoi heihin luottamusta johtajiin”. (Sivu 121—122.)

Nämä sanat sopivat tänään täydellisesti toveri Staliniin. Häneen luottavat ei vain Neuvostoliiton kansat, vaan kaikki maailman työtätekevät juuri siksi, että hän ”ei petä”, sen vuoksi, että hänen sanansa ja tekonsa eivät ole keskenään ristiriidassa.

Ne sopivat myös eri maiden veljespuolueiden johtoelimiin, myös meidän kommunistisen puolueemme keskuskomiteaan, jonka johtavan ydinjoukon muodostavat maanalaisuuden ja sodan vaikeissa olosuhteissa karaistuneet, Leninin—Stalinin opille uskolliset toverit.

Toveri Stalinin Teokset ovat erinomaisena apuna kaikille suuren bolshevikkipuolueen kokemuksen tutkimisessa. Kahdeksanteen osaan sisältyvät teokset osoittavat tulokset leninismin opin luovasta kehittämisestä työväenluokan uuden taistelukokemuksen pohjalla. Ne lujittavat kaikissa uskoa kommunismin suurten aatteiden voittoon kaikkialla maailmassa.

S. S-o.

Ajan hermoa sivuavaa elämänkuvausta

Annikki Maruna: "MURROSAJAN IHMISIÄ", neljä novellia. 232 sivua. Hinta nid. 340:—, sid. 560:—. Kustantaja Kansankulttuuri Oy.

Kansankulttuurin viimeisimpien kirjauutuuksien joukossa on Annikki Marunan "Murrosajan ihmisiä", joka ansaitsee huomiota. Se edustaa rohkeata ja rehellistä ihmiskuvausta, jossa samalla ilmenee lämmin myötätunto yhteiskunnan kovaosaisia, tietään etsivää, kärsivää ihmistä kohtaan. Syvällä ymmärtämyksellä hän piirtää sankarinsa, jotka ajan ristiriidoissa kukin omalla tavallaan kulkee tietään, elää ongelmiaan, harhailee. Marunan henkilöhahmojen joukossa on rikas kauppaneuvos, joka ajan kysymyksistä etäällä etsii peittelemättömällä brutaalisuudella ratkaisua avioliitto- ja rakastajatarvaikeuksilleen, on maaseudun asemapäällikkö, joka isän tunteen voittamana päättää auttaa rikokseen erehtynyttä tytärtään, jota hän aikaisemmin ei ole erikoisemmin hellinyt, on nuoria ihmisiä suurkaupungissa, jotka pohtivat sosiaalisiakin kysymyksiä, on kuoleva rikas herrasrouva, tämän kasvattitytär, köyhä siivojatar ja tämän ylioppilaspoika.

Marunan novellien aihepiiri ei siis sinänsä koske murrosajan hermoa, kuten kirjan vaativa nimi antaa aiheen odottaa. Ajan suuret kysymykset jäävät kuohumaan jossain taka-alalla, novellien sankarit kulkevat enimmäkseen niiden ohi, vain jossain he pysähtyvät hetkeksi pohtimaan niitä, kuten novellissa "Nuoria ihmisiä suurkaupungissa". Kokoelman parhaaksi jää epäilemättä ensimmäinen novelli ("Ehdotus" ja "Arkipäivä"), jossa Maruna sivuaa läheltä myös nykyhetken ihmisille läheistä ongelmaa kehityssuunnasta ja tulevaisuudesta. Siinä on parhaimmillaan myös hänen helposti luettava, koruton, teeskentelemätön ja keinotekoisesta tehontavoittelusta vapaa tyylinsä. Mutta siinä myös Marunan taiteellisen luomistyön vajavaisuus ilmenee selvimmin: hän kuvaa sankarinsa sellaisina kuin hän on heidät löytänyt todellisuudesta, ajattelematta, kehittämättä heidän hahmojaan loppuun asti, mitä menetelmää Maxim Gorki piti luovalle taiteilijalle välttämättömänä. Ilman sitä kirjailija ei voi olla "ihmissielujen insinööri".

Marunan novellit kuvaavat 30-luvun pulakautta, jolloin kaupungin ja maaseudun työtätekevät ihmiset kamppailivat maassamme talouspulan synnyttämissä suurissa toimeentulovaikeuksissa ja jolloin fasistinen taantumus oli lyönyt leimansa kaikkeen yhteiskuntaelämään. Työväestön itsenäinen poliittinen ja ammatillinen toiminta oli kiellettyä ja mahdollista vain illegaalisena tai sitten alistuneena oikeistososialidemokraattien hallitsemien tynkäjärjestöjen typistettyyn "vapauteen". Henkinen elämä kantoi samaa kommunisminvastaisen vainon leimaa, IKLläis-AKSläisen taantumusideologian pyrkiessä tukahduttamaan virallisesta hengenviljelyksestä kaiken vapaan ja radikaalisen. Vain laillisuuden ulkopuolella saattoi kehittyä vapaa ajatus.

Tämän ajan ihmisiä kuvatessaan Annikki Maruna on valinnut sankarinsa lähinnä pikkuporvaristosta tai siihen liittyvistä väestöpiireistä. Elävimpiä, tutuimpia hänelle lienevät ihmiset, joita hän kuvaa novelleissaan "Ehdotus" ja "Arkipäivä", "Nuoria ihmisiä suurkaupungissa" ja "Augiaan talli". Mutta yksikään Marunan sankareista ei ole toimiva, ajan tapausten keskipisteessä liikkuva, edistyksen ja taantumuksen väliseen kamppailuun osallistuja. Parhaassakin tapauksessa hänen henkilöhahmonsa ovat syrjästä seuraajia, myötäeläjiä, jotka vain jossain suppeassa piirissä käydyssä keskustelussa saattavat puhjeta radikaaliseen sanankäyttöön. Mutta silloinkaan heidän sanojaan ei seuraa vastaavia tekoja. Rohkein kirjan sankareista on edellämainittu asemapäällikkö, mutta hänenkin rohkeutensa on sukulaisrakkauden synnyttämää ja myös — rajoittamaa. Maruna antaa lukijan kuitenkin aavistaa, että oikea suuri tekokin voi joskus tulla mahdolliseksi.

Rajoitetusta aihepiiristään huolimatta Maruna tavoittelee yhteiskunnallista paljastusta ensimmäisessä novellissaan, jossa hän piirtää varmalla kädellä teoksensa mielenkiintoisimmat henkilöhahmot. Rikkautta ja asemaa tavoitteleva lakimies on vakuuttava. Nuori ylioppilasneitonen, joka novellin kestäessä selkenee ja hahmoittuu totuutta etsiväksi itsenäistä elämää aloittavaksi nuoreksi ihmiseksi, herättää lukijassa myötätuntoa. Arvoitukseksi kuitenkin jää, miksi arkipäivä, elämän todellisuus hänet muokkaa, lunastaako hän lukijassa herättämänsä toiveet rohkeasta, rehellisestä totuuden puolustajasta, edistyksellisestä ihmisestä.

Saman novellin toinen mielenkiintoinen henkilöhahmo, köyhän

siivojattaren kieltämyksin ja puutetta nähden koulutettu poika Lauri, on epäilemättä totuudenmukainen. Jo nuorena katkeroituneena, epäonnistuneena ja ainaisen alemmuudentunteen kiusaamana hän on kuitenkin vain vakuuttava esimerkki siitä kirouksesta, joka seuraa hänenlaisiaan työväenluokasta irtikasvavia opintielle siirtyneitä nuorukaisia. Hänen tapaisiaan nuoria ihmisiä kasvattivat varmaankin monet vuoden 1918 luokkasodan jälkiselvittelyjen katkeroittamat työläisisät ja -äidit, jotka epäonnistuttuaan elämänsä suurunelman toteuttamisessa pyrkivät turvaamaan lapsilleen paremman elämän. On kohtalon ivaa, että tällaiset Laurit, jotka eivät koskaan vapaudu köyhän lapsuutensa heihin juurruttamasta alemmuudentunteesta, jota vanhemmat heissä vielä tietämättään lujittivat koulusivistyksen palvomisellaan, ovat vailla luokkaylpeyttä, vailla luokkaansa kuulumisen herättämää varmuuden ja voiman tunnetta ja siksi ovat ensimmäisinä kieltämässä myös omat vanhempansa ja heidän unelmansa, kuten Laurikin.

Laurin esimerkki luokastaan irtipyrkivänä nuorukaisena on varoittava. Puhkeavan sairauden epätoivoon saattamana, katkerana ja nälkäisenä hän suorittaa itsetilitystä, joka järkyttää. Hän vertaa itseään isäänsä, luokkasodassa ammuttuun punakaartilaiseen, ja kirjoittaa päiväkirjaansa: "Olin päättänyt, ettei minusta tule sankaria, kuten isästäni. Sensijaan minusta taisi tulla marttyyri tahtomattani. Minua ei ammuttu, mutta ilmeisesti tapetaan nälkään".

Ja Maruna antaa ymmärtää, että kysymyksessä on enemmän kuin tavallinen sairaus. Kysymyksessä on jonkinlainen henkinen keuhkotauti, aatteellinen ja

moraalinen puutostauti, kaiken suuren, rohkean puuttuminen. Lauri ajattelee Annaa, haaveilijaa ja hänen tapaisiaan ihmisiä, jotka herättävät luottamusta tulevaisuuteen, ja huokaa: ”Jos meillä olisi edes tuollaisia haaveilijoita. Ei olisi niin painostavan tunkkaista, ahdasta”.

Mutta Maruna ei kuitenkaan voi esittää elävää ja toimivaa haaveilijaa, vaikka hän Laurin suulla puhuukin kommunistisista työläisnuorista, jotka maksavat rohkeutensa vapauden menetyksellä. Kirjailija tuntee myötätuntoa pelottomia tulevaisuuden ihmisiä kohtaan, mutta hän enempää kuin toisetkaan maamme kirjailijoista, jotka useimmat epäilemättä ovatkin vakuuttuneita kapitalismin historiallisesta tappiosta ja pitävät kommunismia koko ihmiskunnan huomispäivänä, ei vielä näe suomalaisessa todellisuudessa kaipaamiaan rohkeita, elämänuskoisia, horjumatta tulevaisuuden puolesta taistelevia edistyksellisiä ihmisiä. Kuitenkin juuri heidän tulonsa kirjallisuuteemme, heidän kuvaamisensa, voisi eniten auttaa laajoja Laurin kaltaisia lukijajoukkoja löytämään tiensä ulos murrosaikojen ristiriidoista, vapauttamaan heidät kaikesta ”painostavan tunkkaisesta, ahtaasta”. Juuri sellaista kuvausta maamme kirjallisuus ja laajat lukijapiirit odottavat.

S. S—o

LUKIJOILLE.

Puolueemme IX edustajakokouksen päätöksissä velvoitettiin puoluejärjestöjä ja kaikkia puolueemme jäseniä voimistamaan poliittista työtä joukkojen keskuudessa. Tämän päätöksen toteuttamiseksi lehtemme on avannut viime numerossa uuden osaston, jossa tullaan käsittelemään propagandan ja agitation kysymyksiä, pyritään antamaan menettelytapaohjeita agitatiotyötä varten sekä toisaalta tekemään tunnetuksi työssä saatuja myönteisiä kokemuksia. Ensimmäisenä julkaisimme otteita eräästä M. I. Kalininin puheesta, joka toimituksen mielestä käsittelee juuri työmme kannalta tärkeitä kysymyksiä.

Jotta uudesta osastostamme tulisi todella tehokas joukkotyömme avustaja, toimitus pyytää kaikkia lukijoita, joilla on kokemusta joukkotyössä tai joilla on siinä henkilökohtaisia vaikeuksia, kirjoittamaan lehdellemme, mitä tahtoisivat siinä julkaistavan, minkälaista apua he odottavat. Kysymykseen tulevat myös ne kysymykset, joihin toverimme eivät osaa vastata ja joista M. I. Kalininkin mainitsi puheessaan. Toimitus tulee huomioimaan saamansa kirjeet ja kysymykset lehteä ja uutta osastoa toimittaessaan.

Yhteistyöterveisin
Aikakauslehti Kommunistin
toimitus.

Uranaukaisijan työtä hänen itsensä kertomana

A. S. Makarenko: ”KASVATUSOPILLISET KATSOMUKSENI”. Neljä esitelmää. 132 sivua. Hinta nid. 320:—, sid. 400:—. Kansankulttuuri Oy.

Kun Kansankulttuuri noin vuosi sitten julkaisi suomenkielellä kuuluisan neuvostopedagogin Anton Semjonovitsh Makarenkon teoksen ”Lasten kotikasvatus”, herätti se suurta huomiota kaikissa kasvatuskysymyksistä kiinnostuneissa, mutta myös muissakin lukijoissa. Se oli ymmärrettävää, sillä valaisihan kirja maassamme huonosti tunnettuja kysymyksiä neuvostokodista, lasten ja vanhempien välisistä suhteista ja neuvostokasvatuksen päämääristä. Tämän suuren mielenkiinnon rohkaisemana on Kansankulttuuri nyt toimittanut suomenkielisenä toisen Makarenkon teoksen, ”Kasvatusopilliset katsomukseni”, jolla varmaan tulee olemaan ainakin yhtä suuri menestys kasvatusopista, erikoisesti kommunistisen kasvatuksen menetelmistä, periaatteista ja päämääristä kiinnostuneiden lukijain joukossa.

Esiteltävänä oleva A. S. Makarenkon teos ei kuulu hänen varsinaisesti kasvatusopillisia kysymyksiä käsitteleviin kirjoihinsa, joita on useita ilmestynyt venäjänkielisenä. Samoin kuin ”Lasten kotikasvatus” oli aikoinaan sarja vanhemmille pidettyjä radioluentoja, on ”Kasvatusopilliset katsomukseni” kokoelma esitelmiä, joita tämä etevä opettaja ja kasvattaja piti elämänsä viimeisinä vuosina eri yhteyksissä. Esitelmissään Makarenko tekee tavallaan yhteenvedon laajasta ja monipuolisesta toiminnastaan ja työstään opettajana ja kasvattajana ja tarkastelee kommunistisen kasvatuksen teorian ja käytännön kysymyksiä eri puolilta. Teoksen luonteesta johtuu, että monet asiat toistuvat, mutta se ei tee kirjaa ikäväksi, sillä toistuessaan asiat valottuvat eri puolilta ja herättävät uusia ajatuksia.

Kun Makarenkon ”Lasten Kotikasvatus” johdatti lukijan neuvostokodin ja lasten ja vanhempien sekä neuvostoyhteiskunnan keskinäisten suhteiden piiriin, niin esiteltävänä oleva teos johdattaa lukijat uuteen, kokonaan toisenlaiseen maailmaan ja kysymyspiiriin, nimittäin kodittomien ja huollottomien lasten kasvatuksen piiriin. Se valottaa samoja ongelmia, joihin maassammekin mm. Ryttylän koulukodin kuolemantapausten yhteydessä jouduttiin kiinnittämään huomiota, mutta jotka ainakin toistaiseksi ovat meillä jääneet vaille tyydyttävää ratkaisua.

Ensimmäisen maailmansodan, kansalaissodan ja interventien vuodet lokakuun vallankumouksen jälkeen jättivät suuren joukon lapsia kodittomiksi ja huollottomiksi. Tällaisia lapsia kierteli yksin ja ryhmissä eri puolin avaraa Neuvostoliittoa hankkien elatuksensa miten sattui. Osa heistä luisui rikollisuuteenkin. Neuvostovalta tarttui kuitenkin heti tilaisuuden tullen lujalla kädellä nuorten huollottomien elämän järjestämiseen. Vuonna 1920 A. S. Makarenko sai neuvostovallalta suuren ja vastuunalaisen tehtävän — huollottomien ja koditto-

mien lasten ja nuorten kasvatustyön ja elämänolojen järjestämisen siten, että heistä kasvaisi hyviä neuvostokansalaisia. Makarenko tarttui innolla tehtävään, ja hänen johdollaan kehittyi suunnitelma ns. työkommuuneista, joissa nuoret kodittomat saivat itselleen kodin, täyden huolenpidon, kasvatuksen ja 10-vuotisen koulusivistyksen ja josta heille aukeni tie eri ammattialoille tai jatko-opintoihin.

Kasvatustyötä Makarenko suoritti 32 vuoden ajan, johtaen viimeisten 16 vuoden aikana henkilökohtaisesti perustamiensa työkommuunien työtä. Tässä työssä kasvoivat ja muovautuivat ne kommunistisen kasvatuksen yksinkertaiset, ylevät katsomukset, joita hän luennoissaan tarkastelee ja esittelee suuren ihmisen vaatimattomudella. Makarenkon suhde kasvatteihinsa näkyy selvänä siinä, miten hän luonnehtii nuorisoa: N u o r i s o o n a i n a k a u n i s t a, j o s s e o i k e i n k a s v a t e t a a n, o i k e i n e l ä ä, o i k e i n t y ö s k e n t e l e e, o i k e i n i l o i t s e e."

Samalla Makarenko kuitenkin vaatii ihmiseltä, myös kasvateiltaan paljon. Koko kirjan punaisena lankana on ajatus: "M a h d o l l i s i m m a n p a l j o n v a a t i m u k s i a i h m i s e l l e, m u t t a s a m a l l a m a h d o l l i s i m m a n p a l j o n k u n n i o i t u s t a h ä n t ä k o h t a a n". Päämääränä Makarenko pitää kurinalaisen, tietoisen ihmisen kasvattamista. Hän määrittelee neuvostokurin luonteen osoittaen, että se ei ole joukko "älä-sanalla alkavia sääntöjä... Neuvostokuri on voittajana suoriutumisen kuri, taistelun ja eteenpäin liikkumisen kuri, johonkin pyrkimisen kuri, taistelua tämän jonkin puolesta". Puhuessaan kasvatuksen tehtävistä ja päämääristä Makarenko vaatii kysymyksen täsmentämistä. Ei riitä, hän sanoo, jos vaadimme pojan olevan ahkeran, kehittyneen, huolellisen, kurinalaisen, rohkean, rehellisen, lujatahtoisen ym. Näitä samoja vaatimuksia asettaa mikä tahansa kapitalistinen maa kasvatuksensa päämääräksi. Siksi Makarenko määrittelee, mitä neuvostokasvatus tarkoittaa näillä eri vaatimuksilla:

"Kommunistien rehellisyyden tulee erota niin sanotun hyvän englantilaisen rehellisyydestä...

Meidän rehellisyytemme vaatii myönteistä yhteyttä työtätekevien välillä, kunnioitusta jokaista työtätekevää kohtaan, kunnioitusta omaa pientä kollektiivia ja koko neuvostoyhteiskunnan kollektiivia kohtaan, kunnioitusta kaikkien maiden työtätekeviä kohtaan.

Vain tällä pohjalla me puhumme rehellisyydestä. Jokainen siveellinen ominaisuus saa meillä toisen sisällön kuin porvaristolla. Meillä vaaditaan erikoista siveellisyyksien ominaisuuksien yhdistelmää, joka ei ole lainkaan sama kuin esimerkiksi Englannissa. Ja juuri näitä erikoisia siveellisen persoonallisuuden ominaisuuksia meidän on kasvatettava."

Yhtä selväpiirteisesti ja täsmällisesti Makarenko käsittelee kommunistin muita siveellisiä ominaisuuksia kuten esim. toimeliaisuutta, täsmällisyyttä jne., osoittaen samalla, missä nämä eroavat vastaavista kapitalistisista käsitteistä. Erikoisen mielenkiintoinen on kysymys, jonka Makarenko määrittelee puhtaasti kommunistiseksi ominaisuudeksi, nimittäin "t a i t o t o t e l l a t o v e r i a — e i r i k a s t a i h m i s t ä e i k ä i s ä n t ä ä, v a a n t o v e r i a — j a t a i t o k ä s k e ä t o v e r i a... Tämä luonteenominaisuus, — selittää hän, — voi kehittyä vain meidän maassamme, missä ei ole riistäjäluokkia, ei ole taloudellisesta mahdista, yksityisomistuksesta ja isäntävallasta johtuvaa valtaa."

Lukijalle avautuu koko työkommuunin elämä eloisana ja monitahoisena. Yksinkertaiset esimerkit siitä, miten nuoret ihmiset otettiin kommuuniin, miten heitä siellä kasvatettiin ja miten he kasvoivat, tekevät kirjan hauskaksikin luettavaksi. Samalla kun kirjoittaja rehellisesti arvostelee omia ja opettajatovereittensa puutteita ja virheitä, kaikessa ilmenee voimakas eteenpäin ja ylöspäin menon suunta. Kommuunit kasvavat voimakkaiksi nuorten kommunaardien rakastamiksi kodeiksi, joista neuvostoyhteiskunta saa terveitä, rohkeita ja vastuuntuntoisia kansalaisia. Kaiken yllä näkyy neuvostojärjestelmän huolenpito ihmisestä, hänen kasvustaan ja onnestaan, mikä liittyy kiinteästi koko neuvostoyhteiskunnan kasvuun, lujittumiseen ja hyvinvointiin. Periaate "on pyrittävä tekemään oikein silloinkin, kun kukaan ei näe, kukaan ei kuule, kukaan ei kiitä", ei ole vain ohje, vaan se on juurtunut uusien neuvostoihmisten, nuorten kommunaardien perusluonteeksi ja se on koko kommunistisen kasvatuksen keskeisimpänä tehtävänä. Sen vuoksi Makarenko asettaakin parhaimmille kasvateilleen suurimmat vaatimukset ja suurimman vastuun, mutta myös suurimman kunnioituksen.

Kirja ei kaipaa laajempaa esittelyä. Parasta jokaisen hankkia se itselleen. Se auttaa ja rikastuttaa kaikkia lukijoitaan, olipa kysymyksessä kasvatustyöstä ja Neuvostoliiton kasvatusongelmista kiinnostunut henkilö tai sitten puoluetyömme tekijä. Vaikka Makarenkon ajasta neuvostoyhteiskunta onkin paljon muuttunut eikä siellä enää ole kodittomien lapsien ongelmaa, ovat hänen uraa-uurtava työnsä ja hänen rikkaaseen kokemukseen perustuvat katsomuksensa olleet ratkaisevana tekijänä kommunististen kasvatusperiaatteiden muodostumisessa. Jo sen vuoksi on suomalaisenkin lukijan syytä tutustua niihin.

E. P.

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

KOMMUNISTI

Julkaisija: Suomen Kommunistinen Puolue

N:o 2. Helmikuu 1952

SISÄLTÖ:

Ville Pessi: Yhteistyö rauhan, riippumattomuuden, Suomen ja Neuvostoliiton ystävyyden puolesta 65
J. V. Stalin: Uuden vuoden tervehdys Japanin kansalle 71
V. N. Pospelov: V. I. Leninin kuoleman 28. vuosipäivä 72

Teorian kysymyksiä:
T. Lehen: Luentoja valtiosta. II. Mitä valtio on? 86

Puoluetyön kysymyksiä:
Arvo Laiho: Piirikokoukset IX edustajakokouksen päätösten toteuttajina 100
Stefan Staszewski: Tervehdys IX puoluekokoukselle 106

Joukkovalistustyön kysymyksiä:
Veikko Hauhia: Joukkovalistustyöstämme ja sen järjestämisestä työpaikoilla 110

Kirja-arvosteluja ja -katsauksia:
S. S—o: Aatteellisen ja organisatoorisen yhtenäisyyden puolesta 116
S. S—o: Ajan hermoa sivuavaa elämänkuvausta 122
E. P.: Uranaukaisijan työtä hänen itsensä kertomana 125

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitussihteeri 75 738, konttori 76 549. Postisiirtotilin n:o 78444.
Toimituskunta: Matti Janhunen (pää- ja vastaava toimittaja), Sulo Suvanto, Tuure Lehen, Heikki Kuusinen, Aili Mäkinen, Eino Nevalainen.
Tilaushinnat: kotimaassa 1/1 vsk. 600:—, 1/2 vsk. 300:—, 1/4 vsk. 150:—, Ruotsiin, Tanskaan, Norjaan ja Islantiin 1/1 vsk. 720:—, 1/2 vsk. 360:—, 1/4 vsk. 180:—, muualle ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumerot mk 60:—.

ON TULLUT AIKA
SUORITTAA
KEVÄÄN KATSASTUS-
KUNNOSTAMINEN

Kun tuotte autonne tai moottoripyöränne nyt tarkistettavaksi, säästytte ruuhkan aiheuttamalta hukkaodotukselta. — Korjaamomme tilavat suojat ja erikoislaitteet palvelevat TEITÄ tehokkaasti.

VARAOSIEN HINNAT
OVAT ALENTUNEET!

OY Konela AB
AUTOKORJAAMO
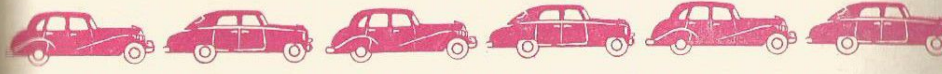
LAUTTASAARI, HEIKKILÄNTIE 5
Työnjohtajat puhelin 67 12 66
Keskus puhelin 67 31 84